

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

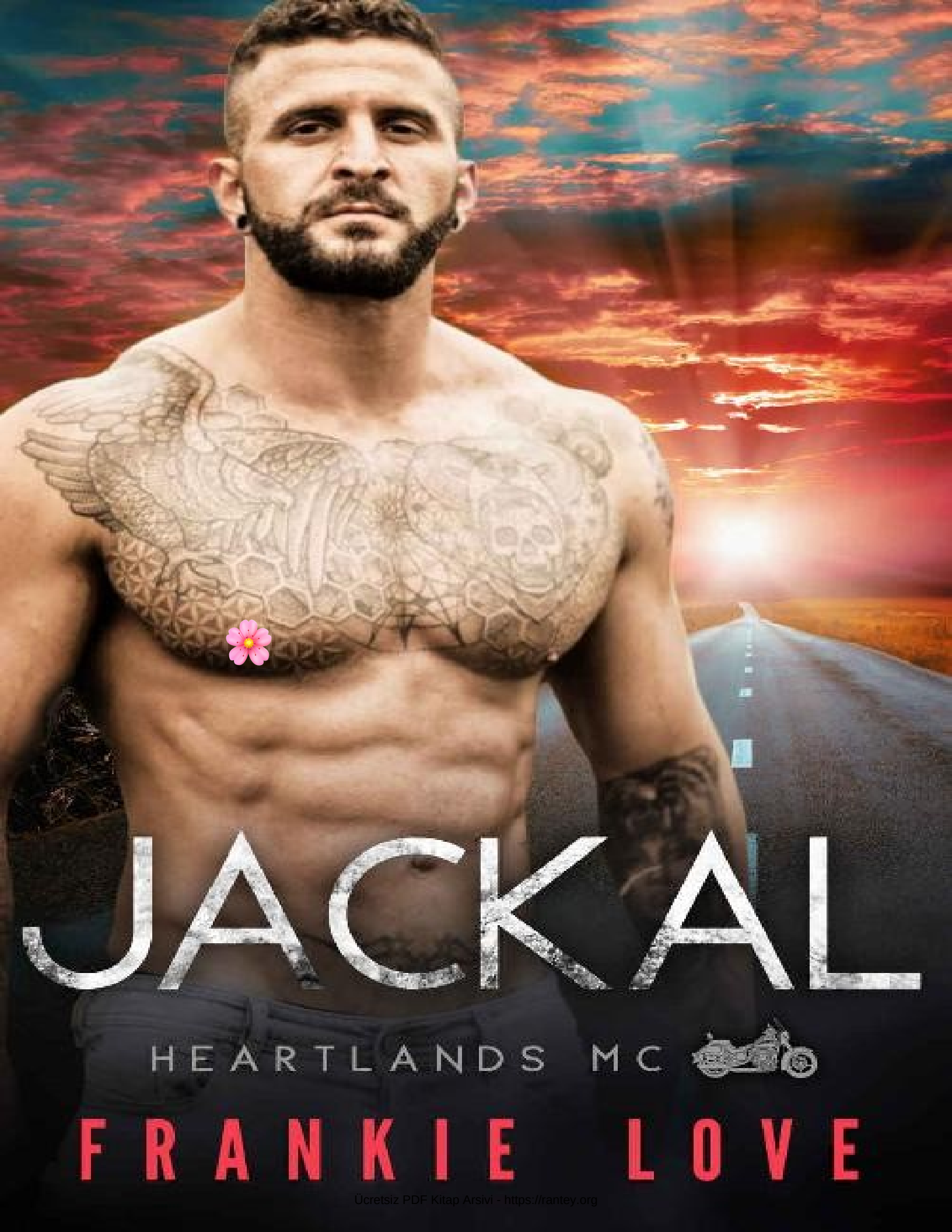
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACKAL

HEARTLANDS MC

FRANKIE LOVE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JACKAL

Heartlands Motosiklet Kulübü 11. Kitap

FRANKIE AŞKI

İÇİNDEKİLER

Hakkında

1. [Çakal](#)
2. [Lydia](#)
3. [Çakal](#)
4. [Lydia](#)
5. [Çakal](#)
6. [Lydia](#)
7. [Çakal](#)
8. [Lydia](#)
9. [Çakal](#)
10. [Lydia](#)
11. [Çakal](#)
12. [Lydia](#)

Epilog 1

Epilog 2

Heartlands MC Daha

Fazlasını İster

misiniz?

Yazar Hakkında

Copyright © 2020 by Frankie Love

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

HAKKINDA

JACKAL

Frankie Love tarafından

İstediğim tek bir kız var. Ve o benim için fazla iyi.

Lydia Heartlands'in sevgilisi ve masumdan başka bir şey değil.

Peki ya ben? Ben beladan başka bir şey değilim.

Gençken pişman olmadığım bir suçtan hapis yattım.

Heartlands Motosiklet Kulübü'nün motorcularıyla tanıştığımda, sonunda halkımı bulmuş gibiydim.

Ama bir sır saklıyorum. Kulübümüzün yeni rakipleri Mavi Şeytanlar bunca zamandır nerede olduğunu öğrendiklerinde, gerçeği saklamaya devam edemem.

Üvey babamın intikamını almak istiyorlar. Ve Lydia'yı kaçırmak onların intikam anlayışı.

Bir kez hapse girdim, geri dönmekten korkmuyorum.

Ama sevdiğim kızı kaybetmekten çok korkuyorum.

Sevgili okuyucu,

Jackal, Lydia'ya onun kadını olmanın ne demek olduğunu göstermeye hazır, vahşi yürekli bir kahramandır. Lydia ise onun kollarına ve yatağına atlamak anlamına gelen bir inanç sıçraması yapmaya hazırdır. Bu çifte bakire romantizmi, pis ve tatlı olmaktan başka bir şey değil.

xo, frankie

JACKAL

T

Cuma gecelerimi böyle geçirmiyorum. Hiç.

Genellikle işten sonra uzun bir gezintiye çıkarım, barda bir bira içerim, sonra da erkenden eve gidip biraz müzik ve gevşeme.

Biliyorum, belalı bir motorcu için oldukça evcil - ama kendime saklıyorum. Çocukluğumu böyle geçirdim. Ve şimdi, yirmi üç yaşında bir adam olarak, bu şekilde rahatlıyorum. Kesinlikle parti yapmıyorum.

Yine de buradayım. Hollow Oak Hill'deki büyük yaz sonu partisindeyim ve herkes gölde iyi vakit geçiriyor. Birlikte çalıştığım adamlar burada olduğum için bana zor anlar yaşıyorlar. Beni görmek istemedikleri için değil, hiç dışarı çıkmadığım için. İnzivaya çekilmiş biri değilim ama başımı öne eğiyorum. Ve bunun için kendimce sebeplerim var.

Maddox bana bir bira uzattı. "Seni dışarıda görmek güzel dostum," diyor sırtarak. "Kahretsin, bu partiye gerçekten gelmeye karar vermene ne sebep oldu?"

Göle bakıyoruz. Burada bir grup genç Heartlands üyesi var. Maddox ve ben garajda birlikte çalışıyoruz ve birlikte sürdürdüğümüz başka adamlar da var ama çok sayıda kasabalı da var. Kadınların çoğu Ride or Die barından tanıdıklarımız olsa da, pek çok yeni yüz de var. Tanıdığım birkaç adam görüyorum ama nereden olduklarını bilmiyorum. İçimde kötü bir his var. Eğer bu gece burada bir şey olursa, kiminle ya da neden olduğunu bilemem.

Maddox ıslık çalıyor. "Bu gece burada güzel kıçlar var. Değil mi?"

Çenemi sıkıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum," diyorum. "Burası bana göre değil."

"O zaman neden buradasın?" diye soruyor.

Yine omuz silkiyorum. Ona gerçeği söylemek istemediğimden değil, ama söylersem beni bu konuda azarlayacak. Maddox böyle bir adam. Şaka yapmayı sever. Her zaman çekici ve her zaman yeni bir kızla. Daha farklı olamazdık. Sevimsiz olduğumdan değil. Sadece, tamam, ben tam olarak sevimli değilim.

"Şu kızı görüyor musun, Peaches?" diye soruyor. "Ride or Die'da işe yeni girdi ve bak bu gece ne kadar iyi görünüyor." Maddox homurdanıyor. "Vay be."

Gülüyorum. "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?" Yanında tanımadığım bir grup kadın var. Bikinili ve şortluydular. Herkes göle girip çıkıyordu ama şimdi hava soğuyor ve birileri büyük bir ateş yakıyor.

Plan bütün gece burada takılmak, bira içmek, belki yıldızların altında uyumak. Şimdiden birkaç çadırın kurulduğunu görüyorum. Ben daha önce eve gideceğim. Kendi yatağımda, başımın üstünde bir çatıyla uyumayı severim. Ve kapıyı görebilmeyi severim. Kimin benim için geldiğini görmek.

Hapishanede geçirdiğim zaman bana bunu öğretti, her zaman tetikte olmayı.

Ve burada bir grup yabancıyla uyumak? Bu çok tehlikeli.

Ve ben tehlike istemiyorum, artık değil.

Bu yüzden genellikle partilerden uzak durup tamirhanede kalıyorum. Anladığım bir motor. İnsanları o kadar değil. Bir makine parçasının anlayamayacağı kadar karmaşıklar. Bir kullanım kılavuzunu okuyabilir ve parçaların birbirine nasıl uyduğunu anlayabilirim. Ama insanlar öyle değil. Her zaman beklemediğiniz bir sürprizle karşılaşsınız. Anlamadığınız ittifaklar ve kalbinizi kıran çelişkiler.

Çenemi geriye alıyorum, aklımın gittiği yerden nefret ediyorum. Ama bu benimle ilgili bir şey. Etrafta olması pek eğlenceli biri değilim, kendime göre fazla ciddiğim. Maddox bunu biliyor. Kafamı karıştırmamdan hoşlanmasa da beni anlıyor.

Gevşemek ve iyi vakit geçirmek için biradan bir yudum alıyorum. "İşte böyle dostum," diyor Maddox sırtımı sıvazlayarak. "Tamam, ekürüm olmaya hazır mısınız?"

Buna kıkırdıyorum. Her ne kadar her zaman yüzümü asmamaya çalışsam da, bu ahmağa gülmek mümkün değil. Tanrım, onu kardeşim gibi seviyorum ama birbirimizden daha zıt olamazdık.

"Elbette. Ekürin olurum. Tam olarak ne önerebileceğimden emin değilim."

Kadın grubuna doğru yürürken Maddox, "Sadece benden bahset," diyor. "Bilirsin, hakkımda güzel şeyler söyle."

"Senin hakkında güzel mi?" Şimdi daha çok gülüyorum. "Bundan emin değilim Maddox. Senin hakkında iyi olan ne? Çoğu hafta sonu bar kavgalarına karışıyorsun. Toplantılara sarhoş geldiğin için Conley seni Heartlands'den atmakla tehdit ediyor. Ve en son seni kazara tamirhanede gördüğümde dizlerinin üzerinde iki kadın vardı. Pek flört malzemesi sayılmaz."

Maddox gülüyor. "Biliyorum ama belki Peaches tüm bunları anlar ve bana bir şans verir."

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Ve eminim arkadaşlarından biri senin hoşuna gidecektir."

Peaches'in birlikte olduğu üç kadına bakıyorum. Onlarda tam olarak bir sorun yok. Yeterince iyi görünüyorlar ya da en azından iyi vakit geçirmeyi seviyorlar, ama burada olma nedenim onlar değil. Maddox da değil. Bu gece buraya gelmemin tek bir nedeni var ve bunu kimseye söyleyemem.

Gölün karşısında tüm hızıyla devam eden partiye bakıp onu ararken sertçe yutkunuyorum. Onu. Hep onu. Ama düşünmeden edemediğim kızı bulamadan Peaches ve ekibine ulaşıyoruz. Maddox kendini ve beni tanıtıyor, ben de çenemi çıkarıp Maddox'un Peaches'in inanmasını istediği gibi biri olduğunu gösterecek bir şeyler söylemeye çalışıyorum.

"Buraya kız arkadaşlarımla geldim," diye açıklıyor Peaches. "Ama Lydia nereye gitti?"

Arkadaşlarından biri konuşuyor. "Bir şeyler içmeye gideceğini söyledi."

Peaches tatmin olmuş bir halde Maddox'a dönüp ne iş yaptığını soruyor ama benim gözlerim gölde dolaşp onu arıyor. Artık geldiğini doğruladığıma göre, onu görene kadar rahatlayamayacağım.

"Tamirhanede çalışıyorum," diyor, "ve senin Ride or Die'da yeni işe alındığını biliyorum. Belki işten sonra bir ara buluşup takılabiliriz diye düşündüm."

Peaches sırtıyor. "Öyle mi, öyle mi düşündün?" Bir kaşını kaldırıyor. "Peki neden seninle çıkayım ki? Senin ününü duydum."

Boğazımı temizliyorum, şimdi araya girip arkadaşım hakkında güzel şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. "Evet ama Maddox'un Whiskey Road'da çok güzel bir yeri var. Oraya hiç gittin mi?"

Maddox kollarını kavuşturup gülümsüyor. Pazularındaki dövme-
ler Peaches'a bir iki kez bela gördüğünü söylüyor.

"Hayır, oraya hiç gitmedim," diyor Peaches, bir elini kalçasına koyarak.
"Nasıl bir yer?"

Maddox'a bakıyorum ve o da bunun nereye varacağını bildiği için
başını sallıyor. İyi bir yere.

"Maddox'a babasının evi miras kaldı. Gerçekten çok güzel. Kaydıraklı bir
yüzme havuzu bile var."

"Kaydıraklı mı?" Peaches abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Peki, bu
durumda..."

"Ne? Bu seni etkilemiyor mu?" Maddox diyor ki. "Hadi ama. Bu bir havuz
bir kaydırakla. Bunun en azından bir randevu için seni kazanması gerekir."

"Oh, şimdi de randevu mu oldu? Az önce takılacağımızı söylemiştin."

Kıkırdıyorum, bu ikisinin birbirleri için iyi olduğunu biliyorum.

"Şimdi söyle bana," diyor Peaches. "Bu havuzda jakuzi de var mı?"

"Aslına bakarsanız var," diyor Maddox. "Ve dördünüz de gelebilirsiniz
hanımlar. Hatta bu gece."

Peaches ve arkadaşları bana bakıyor. "Peki ya sen Çakal?
Sen de bize katılacak mısın?"

Başımı sallayarak gözlerimi kısıyorum. "Hayır, planlarım
var." Arkadaşları sinirlenmiş görünüyor. "Gerçekten mi?"

Planların mı var?"

"Evet," diyorum sıkıca. "Planlarım var."

İşte o zaman onu gördüm. Yanında tanımadığım bir adam vardı, kesinlikle
kulüpten biri değildi. Bizim için fazla temiz biri. Neden burada olduğunu
merak ediyorum.

Maddox'a omuzlarını sıkarak, "Hey, seni yalnız bırakayım, her şey
kontrolün altında gibi görünüyor," diyorum. "Görüşürüz, tamam mı?"

Maddox beni duymuyor bile - önündeki kadınlara odaklanmış durumda ve
ben de onlara sahip olmasına izin veriyorum. Benim için hiçbir zaman ilgi
çekici olmadılar.

Doğruca ona doğru yürüdüm. Geldiğini duymuştum ama onu burada
görmek beni üzdü. Burası onun ait olduğu yer değil ve birlikte olduğu adam
da onun ihtiyacı olan türden biri değil. Belaya benziyor, ona zarar verebilecek,
onu kırabilecek türden bir belaya.

Onun hak ettiği bu değil. Onu koruyacak birine ihtiyacı var. Hiç tereddüt
etmeden onlara doğru yürüdüm ve beni fark ettiklerinde

yaklaşırken, adam ters ters bakıyor. Lydia'nın gözleri benimkilere ulaşıyor, sessizce bana teşekkür ediyor, en azından ben kendime böyle söylüyorum.

"Çakal," diyor, sesi yumuşak, sanki uçup gidecekmiş gibi, sanki bir melekmiş gibi, sanki bu dünya için fazla iyiymiş gibi. Tüm bunların doğru olduğunu biliyorum çünkü son bir yıldır onu izliyorum.

Sapık gibi değil ama *senin için endişeleniyorum*. İnsanlara çok güveniyor ve bu da başını belaya sokacak, özellikle de böyle bir adamla.

Parasının ve iyi terbiyesinin onu bir yerlere getireceğini sanıyor ama bu doğru değil. Onu kazanacak kadar çekici olduğunu, tasarım kıyafetlerinin ve süslü güneş gözlüklerinin onu özel hissettireceğini sanıyor ama öyle olmayacak.

Yapamazlar, çünkü bu ahmak Lydia'ya benim sunabildiğimi sunamaz.

LYDIA

Guraya geldiğim anda Rant beni köşeye sıkıştırdı. Bu partiyi nereden biliyordu ki? Ondan hoşlanmadığımdan değil, sadece ondan bıktım. Bütün son sınıf boyunca, beni onunla çıkmaya ikna etmeye çalıştı ve ben her zaman neden onunla çıkamayacağıma dair bahaneler uydurmak zorunda kaldım.

Sinemaya ya da babasının malikânesindeki öldürücü partiye ya da Tahoe'ye bahar tatili gezisine. Sürekli bahaneler uyduruyordum ama o yine de acımasızdı. Zoru oynadığımı sanıyordu ama aslında hiç de oynamıyordum.

Grant gibi bir adamla ilgilenmiyorum. Nasıl olabilirim ki?

Bazı yönlerden bana uysa da, diğer yönlerden hiç uymuyor. Dışarıdan bakıldığında, iyi kız rolünü oynadım, tıpkı bir dolandırıcı olduğu ortaya çıkan vaiz babam tarafından büyütülürken olduğum gibi. Beni hizada tutan değerlerle yetiştirildim. Güzel inci kolyeler, beyaz dantelli bluzlar ve dizlerime kadar uzanan etekler giymemi sağladı.

Ben her zaman iyi bir kız oldum. Ve şimdi bela arıyor değilim, ama başkalarının kurallarına göre oynamayı bırakmaya hazırım. Kendi kurallarımla oynayacağım. İçimde hissettiklerim dışındakilerle uyuşmuyor. Bu, bir sürü piercing ve dövme yaptıracağım ve deri esaret kıyafetleri giymeye başlayacağım anlamına gelmiyor. Sadece belki bir kereliğine incileri çıkarıp yerine elmas takabilirim diyorum.

Ruby gibi mükemmelliğin poster çocuğu olan bir kız kardeşle zor. O değerli ve mükemmel, harika bir eş ve şimdi bir anne ve aynı zamanda bir kız kardeş. Onu ve Ranger'ı hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Heartlands'e taşındığımdan beri bana çok iyi davrandılar ama olduğum kızın *olabileceğim* kız olmadığını hissediyorum.

Grant gibi bir adama tüm yıl boyunca hayır dememin bir sebebi var. Bu partide beni köşeye sıkıştırdığında yaklaşmamamın bir nedeni var. Onun yerine geri çekildim. Jackal bize doğru yürüyüp karanlık bir bakışla bana yaklaştığında, tüylerimin diken diken olmamasının bir nedeni var. Bu bir arzu.

Jackal kalbimi ateşe verecek kadar tehlikeli. Kendimi güvende hissetmemi sağlayacak kadar gizemli. Dudaklarımı yalıyorum, her zamanki gibi bir şey söylemesini bekliyorum, *herhangi bir şey*, ama asla söylemiyor. Dükkâna her geldiğimde ve onu benimle konuşmaya ikna etmeye çalıştığımda, başını sallıyor ve yapacak işleri olduğunu söylüyor. Onu ne zaman tamirhanenin barla paylaştığı otoparkta görsem, bisikletine atlayıp gitmesi için bir nedeni var.

Ama şu anda kaçmıyor.

Aslında, söyleyecek bir şeyi varmış gibi bana bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Sonra dönüp Grant'e bakıyor. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Jackal'ın sesindeki tenor, Grant'in mırıldanmasına neden olacak şekilde sert. "Sonra görüşürüz Lydia. Benim gitmem gerek."

"Burada ne yapıyorsun Lydia?" Çakal soruyor.

Etrafıma bakıyorum. "Herkes burada. Bu bir parti. Yaz sonunda Hollow Oak'a gelmek bir tür gelenek." İnsanların bu gece neden göle geldiklerini ben bile anlıyorum. Rahatlamak, biraz eğlenmek için.

Kulübün yaşlı üyeleri burada değil ve her şey yanıma kâr kalacakmış gibi hissediyoruz. Ben de bu yüzden geldim. Tabii ki kız kardeşim bilseydi bana çok kızardı - ve muhtemelen Ranger da. Bu gece göle gelmenin berbat bir fikir olduğunu düşünüyor ama ben bir yetişkinim. Liseden mezun oldum ve yasal bir yetişkinim ve mantık çerçevesinde ne istersem yapabilirim.

Grant uzaklaştığı için Çakal'a bakıyorum. "Neden onu böyle korkutuyordun?" diye sordum.

"Yapmamı istemedin mi?" Çakal soruyor.

Sertçe yutkunuyorum. Sanki aklımı okuyabiliyor. Nasıl okuyabiliyor? Birbirimize neredeyse hiç bir şey söylemedik. Çünkü Çakal her zaman benden mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak için bir neden bulur.

"Burada olmamalısın," diyor bana. "Sen benim patronum değilsin," diyorum.

"Öyle mi? Sence Ranger burada olmandan hoşlanır mı?"

Benimle konuşmasına, sanki beni tanıyormuş gibi yüzüme bakmasına şaşıyorum. "Lütfen Ranger'a burada olduğumu söyleme. O ve Ruby hayal kırıklığına uğrarlar."

"Partilere gelmeni sevmiyorlar mı?"

Başımı sallıyorum. "Başımın belaya girmesini istemiyorlar." Yavaşça nefes alıp veriyorum, daha fazlasını söylemesini bekliyorum.

"Sırrını saklayacağım," diyor bana.

"Saklayacak mısın?" Omuzlarım düşüyor, içimi bir rahatlama kaplıyor. "Hâlâ onlarla birlikte yaşıyorum," diyorum, "ve bunu mahvetmek istemiyorum."

"Anlıyorum," diyor Çakal bana, "ama seni eve götürüyorum." "Şimdi mi?" "Şimdi mi?" diyorum. "Daha yeni geldim."

"Ciddiyim Lydia. Sırrını saklayacağım ama gidiyorsun."

Gölün etrafına bakıyorum. Bir sürü insan iyi vakit geçiriyor. Dans ediyorlar, birileri hoparlörden müzik açmış, şenlik ateşi yakılmış. Bikini giymiş ve ellerinde biralarıyla herkes güneşin tadını çıkarıyor. İşten izinli bir gün geçirmenin ve sadece dinlenmenin lüksünün tadını çıkarıyorlar. Sırt çantamda Ruby ve Ranger'ın mezuniyetim için aldıkları yeni dijital fotoğraf makinesi var. Bu gece fotoğraf çekmeyi, yeni lensimle pratik yapmayı planlıyordum. Özgürlük gibi hissettiren bu anı yakalamak istiyordum. Çakal'a bundan bahsettiğimde, hiç oralı olmadı.

"Hayır, fotoğraf çekmeyeceksin. Şimdi eve gidiyorsun. Buraya nasıl geldin ki?"

"Peaches ile geldim."

"Tabii ki öyle," diyor. "Hadi, eşyalarını topla. Gitmemiz lazım." "Sen benim patronum değilsin," diye tekrarlıyorum ama içimden gülümsüyorum.

Jackal'la yalnız kalmak kesinlikle bu gecenin gidebileceği en kötü yol değildi. Zaten içmeyi ya da Grant gibi buradaki çocuklardan biriyle takılmayı planlamıyordum.

Hayır, bugün buraya geldim çünkü biraz eğlenmek istiyordum ama Jackal'la yalnız olmak eğlenceden çok daha fazlası. Bir mucize gibi, bir rüya gibi. Dürüst olmak gerekirse, bu bir fantezi. Tek fantezim çünkü geceleri yatağa girdiğimde ve gözlerimi kapattığımda onu düşünüyorum. Benimle konuşmak şöyle dursun, gözlerimin içine bile bakmayan bu gizemli adamı.

Ama şu anda olan şey bir rüya değil. Bu gerçek hayat, *benim gerçek hayatım*. Çakal burada ve bana sırlarımı saklayacağını söylüyor. Beni bisikletiyle eve götüreceğini söylüyor. Tüm karnım dönüyor ve göbeğim sıkışıyor, hiç sahip olmadığım şeylere ihtiyaç duyuyorum.

Ona.

"Tamam," diyorum, "sırt çantam şu piknik masasının yanında. Onu alayım." "Tamam," diyor, "o zaman buradan defolup gidelim."

Artık gülümsememi gizleyemiyorum. Yüzüme genişçe yayılıyor. Bu yazı bitirmek için mükemmel bir yol çünkü hiç de bir son gibi gelmiyor. Bir başlangıç gibi hissettiriyor.

JACKAL

O Sırt çantasını aldıktan sonra yüzünü bana dönüyor, beyaz dantel güneş elbisesinin içinde çok tatlı görünüyor. Beline kadar özgürce dökülen uzun sarı saçlarıyla ne kadar güzel görüldüğünün farkında bile değil,

Yanaklarında çiller, arkasında batan güneş. Binlerce kelimeye bedel bir resim gibi görünüyor. Daha fazla.

Otoparka doğru ilerlerken "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Uzanıp elini tutmak, onu kendime çekmek, sert, yavaş, yumuşak öpmek istiyorum; lanet olsun, her şekilde, herhangi bir şekilde. O, düşünmeden edemediğim mükemmelliğin bir parçası gibi.

"Fotoğrafını çekmeyi düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Arkanda batan güneş ve gölle çok güzel görünüyorsun ve lanet olsun-" Başımı sallıyorum, bir elimi alnımda gezdiriyorum. "Ne dediğimi bilmiyorum."

Ama benimle dalga geçmiyor ya da şaka yapmıyor. O bundan daha yumuşak, daha tatlı. Geçen yıl boyunca onu izledim. Her zaman nazik bir şeyler yapıyor. River'ın beagle'ı için oyuncak getiriyor ya da Nixie'yi dondurma yemeye götürüyor. Heartlands üyelerinin çocukları onu seviyor. O da her zaman onların hayatlarını biraz daha kolaylaştırıyor. İnsanlar izlemediğinde nazik davranıyor.

Bir fotoğraf makinesi çıkarıyor. "Birkaç fotoğraf çekebiliriz" diyor.

"Seni gerçekten eve götürmeliyim," diyorum ona.

"Biliyorum, ama bak, ışık tam kıvamında. Kendin de söyledin, fotoğraf için mükemmel bir zaman."

"Ben fotoğraf çekmem."

"Lütfen, bir fotoğrafını çekmeme izin ver," diyor. "Sonra da sen benim fotoğrafımı çekersin."

"Böyle bir fotoğraf makinesini nasıl kullanacağımı bilmiyorum," diyorum ona. "Süslü bir ekipmana benziyor."

"Ruby ve Ranger bunu bana mezuniyet hediyesi olarak aldılar" diyor. "Fotoğrafçı olmak istiyorum. Bu sonbaharda fotoğrafçılık dersleri almak için devlet üniversitesine kayıt yaptırdım."

"Bu gerçekten harika," diyorum ona. "Anları yakalamayı hep sevmişsindir?"

Başını sallıyor. "Evet ama kamera önünde olmayı pek sevmiyorum. Bu yüzden fotoğrafımı çekmek istediğini söylediğinde, ilk düşüncemin 'Asla olmaz' olduğunu itiraf ediyorum. Ama bilmiyorum, belki de fotoğrafı sen çekseydin," diyor bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, "bu kadar utanmazdım."

Bir şey söylemek istiyorum ama konuşmaya korkuyorum çünkü şu anda düşündüğüm her şeyi muhtemelen yüksek sesle söylememeliyim. Onu istediğimi, fotoğrafını çekmek istediğimi, 100 kopya bastırıp her gün onlara bakmak istediğimi, gözlerinin beni hiç kimsenin hissetmediği kadar güvende hissettirdiğini. Ona güzelden de öte olduğunu söylemek istiyorum. Bir peri masalı prensesine benziyor, Uyuyan Güzel gibi. Ama eğer rüya görüyorsa, onu uyandırmak istemiyorum çünkü sonsuza kadar burada onunla kalmak istiyorum.

"İşte yine düşünüyorsun," diyor. Başımın yan tarafına vuruyor. "Neyin var senin?" diye soruyor, ama tehditkâr bir şekilde değil; meraklı bir şekilde. "Yemin ederim, yüz kere seninle konuşmak için dükkâna geldim ve sen beni hep başından savdın. Ve sonra bu gece-" Dudaklarını büküyor. "Bilmiyorum, bir şeyler farklı. Ne değişti?"

Yutkunuyorum. "Dışarı çıkabileceğini duydum. Barda bazı insanların bundan bahsettiğini duydum ve burada yalnız olmanı, birinin sana göz kulak olmasını istemedim."

Bir kaşını kaldırdı. "Şaperonum olmaya mı geldin?"

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Bu çok mu kötü olurdu?"

Bana gülümsüyor. "Duruma göre değişir Çakal, eğer fotoğrafını çekmeme izin verirsen."

"Fotoğrafımı çekebilirsin," diyorum.

"Hadi," diyor elimi tutarak. Sanki daha önce yapmışız gibi kolayca yapıyor. Küçük eli benimkinin içinde kayıyor. Tenimin tıpkı kalbim gibi sert ve nasırlı olduğunu biliyorum ama onunki yumuşak ve pürüzsüz. "Hadi," diyor tekrar, beni çeğiştirerek ve ben de onu takip ediyorum.

Onu eve götürmem gerektiğini biliyorum. Bu kendime verdiğim bir sözdü, ama şimdi gölün etrafında kimsenin olmadığı sessiz bir noktaya doğru yürüyoruz.

başka biri bizi görebilir. Ağaçlar manzarayı kapatıyor ve burası sessiz; yalnızız ve kıyıda büyük bir kaya var, solmakta olan güneş ışığı gölün üzerinde parıltıyor.

Uzaktan, partide iyi vakit geçiren herkesin gürültülü çığlıklarını ve kahkahalarını duyuyoruz. Ama biz küçük bir koydayız, korunaklı, yalnız. Ve şu anda, sonsuza kadar burada kalabilirmişim gibi hissediyorum.

"Git kayanın üzerinde dur," diyor. "Ayakkabılarını çıkar, pantolonunu topla."

"Otoriter," diyorum botlarımı tekmeleyerek.

Yumuşakça gülüyor. "Otoriter olduğumu düşünmüyorum, sadece direktim."

"Bu iyi bir fotoğrafçı olacağın anlamına geliyor," diyorum. "Tam olarak nereye gitmem gerektiğini biliyorsun."

"Sen benim fotoğraflarımı hiç görmedin bile," diyor eli kalçasında. Ama Peaches'ın aynı hareketi yaparkenki görüntüsünün aksine, Lydia daha önce hiç olmadığı kadar masum ve aynı zamanda daha savunmasız görünüyor. Eli kalçasındayken vücudunun kıvrımlarını daha önce hiç görmediğim bir şekilde görüyorum. Kalçaları dolgun, beli küçük ve göğüsleri, kahretsin, o dar elbisenin içinde çok güzel görünüyorlar, meme uçları hafifçe dışarı çıkıyor. Ve homurdanıyorum, tam da benim fotoğrafımı çekmek üzereyken sikimin kalkmasını istemiyorum.

"Sadece uzaklara bak," diyor kamerayı kaldırarak, "ve ben burada yokmuşum gibi davran."

Elimde olmadan gülüyorum. Birbiri ardına fotoğraflar çekiyor ve ben kendimi toparlamaya çalışıyorum ama çok zor.

"Tamam. Bana söylemelisin," diyor bir düzine ya da daha fazla fotoğraf çektikten sonra, "seni güldüren neydi?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Burada seninle olmak, bu sadece... Kahretsin, hoşuma gitti. Beni gülümsetti."

"Neyse ki gülümsediğinde iyi görünüyorsun Çakal. Açıkçası seni daha önce gülümserken gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Gerçekten bu kadar somurtkan mıyım?" Kayadan inerken soruyorum, ayaklarım ıslanmış, kotumun paçaları da ıslanmış.

"Sayılır," diyor. "Nedenmiş o? Neden bu kadar çekingensin?"

Omuz silkiyorum. "Söyleyecek çok şeyim yok."

Gülümsüyor, dudaklarını yalıyor ve kamerayı bana uzatıyor. "Buna inanmıyorum, bir dakika bile."

"Hayır mı?" "Hayır mı?" diyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor. "Bence söyleyecek çok şeyin var, sadece "H korkuyorsun.

ayı

r." "Korkmasaydım şu anda ne derdim?"

"Aslında, şu anda eğilip beni öpeceğini düşünüyorum. I Gerçekten istediğin şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Ve bak," diyor, "Söze gerek yok."

Yutkunuyorum, kamerasını tutuyorum, ona bakıyorum, haklı olduğunu biliyorum ama onu öpemiyorum. O Ranger'ın baldızı; Ruby'nin kız kardeşi. Heartlands'in sevgilisi. Benim için fazla iyi.

Ama kaçmama izin vermeyecek, o kadar kolay değil. Ben geri adım atmadan parmaklarının ucuna geliyor, kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor.

Öpücük beni kaybettiriyor, onun gibi bir kadının dudaklarını dudaklarıma bastırması için ne yaptığımı merak ettiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu öpüyorum, bu ana tutunmak istiyorum. Ağızlarımız açılıyor, dili benimkine değiyor ve tadı çilek ve dondurma gibi geliyor. Yumuşak ve tatlı hissettiriyor.

Ve onu son bir yıldır yapmayı hayal ettiğim şekilde öpüyorum. Fotoğrafını çekmeyi, onu eve götürmeyi unutarak onu öpüyorum. Bu anın bitmesini istemeyerek onu öpüyorum.

LYDIA

öpücükten geri çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor ve vücudum yanıyor. Jackal'ı o kadar çok istiyorum ki, tepeden tırnağa her şeyiyle. Kollarını bana dolmasını istiyorum. Beni az önce öptüğünden daha sert öpmesini istiyorum.

O kadar sert ki nefes almayı unutuyorum. Bana her türlü şeyi yapmasını istiyorum. Beni çözmesini ve tekrar bir araya getirmesini istiyorum. Kendimi ona vermek istiyorum, tüm benliğimi. Daha önce hiç yapmadığım, yapmayı hayal bile etmediğim şeyleri yapmak istiyorum. Bunları sadece onunla, ona, onun için, ona karşı, o içimdeyken yapmak istiyorum.

İnliyorum, gözlerim kapalı, kalbim çarpıyor, amım ıslak. Geri çekiliyorum, korkuyorum ve aynı zamanda umutluyum. Bana tecavüz etmesini, beni bu çimenli zemine sabitlemesini istiyorum. Elbisemi yırtıp beni almasını istiyorum.

Ama Çakal öyle bir adam değil. Bana baktığında bunu görebiliyorum. Bana geri alamayacağı şeyler yapmaz. İçinde anlamadığım bir savaş var, bana anlatmadığı ve muhtemelen kimseye anlatmadığı hikâyeler var.

Kamera elindeyken acı içinde inliyor. "Lanet olsun. Bunu yapmamalıydım," diyor.

"Yapmak istemedin mi?"

Gülüyor. "İstemiyor muydum? Kahretsin, Lydia. Ben istedim. Bunu ve daha fazlasını istiyorum ama yapamam. Yapamıyorum."

Ayrıntıları sormadım. Bazı hikâyelerin itiraflardan daha karmaşık olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu zorlamak yerine derin bir nefes alıyorum ve ona kamerayı nasıl kullanacağını anlatıyorum. "Bak, sadece işaret et ve çek."

"Tamam," diyor nefesi kesilerek. "Sanırım bunu halledebilirim. Sonra da gitmemiz gerek. Tamam mı Lydia? Ciddiyim."

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordum. "Seni mahvetmekten korkuyorum."

"Bu mümkün değil," diyorum.

"Neden?" diye soruyor ben kayaya doğru yürürken.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Babam iki yıl önce kalbimi kırdı. Dünyanın karışık ve dağınık olduğunu anlıyorum. Beni mahvedemezsin. İşlerin ne kadar çabuk kötüden daha kötüye gidebileceğini zaten anlıyorum. Ayrıca, beni mahvedemezsin Çakal. Nereye gitmiş olursan ol, ki gittiğin yerler olduğunu biliyorum, bana zarar vereceğini hiç sanmıyorum. Denesen bile bana zarar verebileceğini sanmıyorum." Sözcüklerim muhtemelen titrek, ama yerimde duruyorum. "Yani beni istediğin kadar uzaklaştırabilirsin ama ben senden vazgeçmeyeceğim."

"Bütün bunları sadece bir öpücükten sonra mı öğrendin?"

Kayanın üzerine oturuyorum, saçlarımı kaldırıp sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum. "Hayır Çakal," diyorum doğrudan kameraya bakarak. "Bunların hepsini geçen yıldan beri biliyordum, Heartlands'e gelip başını öne eğmeye niyetlendiğinden beri bunları düşünüyordum. Bunu ilk karşılaşmamızdan beri biliyorum ve bana bakmakta zorlanıyordun. Korkuyorsun."

"Bunu olduğundan daha zor hale getirmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor. "Korktuğun şey beni mahvetmek değil. Benim tarafımdan sevilmek."

"Aşk mı? Oraya çoktan vardık mı?" diye sorar. Bir fotoğraf çeker, sonra bir tane daha.

Gülümsemiyorum ya da kahkaha atmıyorum. Sadece dudaklarımı yalıyorum ve elbisemi kaldırıp kıyıya fırlatıyorum. Üzerimde bir çift külottan başka bir şey yok. Tenim açıkta ve bir kayanın üzerinde oturuyorum. Herkes gelip beni görebilir, bizi görebilir ama görmeyecekler. Yalnızız. Onlar sarhoş olup sorun çıkarmakla meşguller. Ama ben değilim. Jackal'ın tam olarak nerede durduğumu bilmesini sağlamaya niyetliyim. Onu istiyorum. Onu çok ama çok istiyorum.

"Evet. Zaten aşk kısmındayız," diyorum ona.

Bir adım öne çıkıyor ve elbisemi alıyor. "Bunu giy," diyor.

"Neden?" diye soruyorum. "Bunu beğenmedin mi? Mükemmel bir fotoğraf olur diye düşünmüştüm. Fotoğrafımı çek," diyorum.

"Lütfen."

"Lydia," diyor, nefesi kesik kesik.

"Lütfen," diyorum. "Senin gözünden nasıl görüldüğümü görmek istiyorum."

Fotoğrafi çekmiyor. Onun yerine fotoğraf makinesini yere bırakıyor. Elbisemi bana uzattı. "Benim gözümde nasıl göründüğünü bilmek ister misin?" diye soruyor. "Hiç olmamış her iyi şey gibi görünüyorsun. Gerçek olamayacak kadar güzel vaatlere benziyorsun. Benim gibi bir adam için fazla parlak bir geleceğe benziyorsun."

Elbisemin kumaşını ellerimle sıkıyorum ve ona doğru yürüyorum. "Daha 23 yaşındasın Çakal. Hayatın daha başlamadan çöpe atılmadı. Neden kendine iyi hissetmek, beni hissetmek için bir şans vermiyorsun? "

Homurdanıyor ama daha çok hırıltıya benziyor ve beni öpüyor.

Bu sefer çok sert. Ve elleri sırtımda, kışımında, tenimde geziniyor. Beni öpüyor ve sikini karnımda hissediyorum. Ve onun bana olan ihtiyacını hissediyorum çünkü benimkiyle eşleşiyor. Onu anlıyorum.

Korktuğunu anlıyorum ama bundan korkmasına, bizden korkmasına gerek olmadığına inanmasını istiyorum. İkimiz için de yeterli olduğuna inanıyorum.

"Siktir," diye inliyor beni öperken, elleri göğüslerimde, amım çok ıslak ve hazır, parmakları kalçalarımın arasında geziniyor. Bacağımı yukarı kaldırıyor ve merkezimi hissediyor, parmakları üzerimde geziniyor, içime bastırıyor. Zevk ve arzu içinde inliyorum.

"Ah, Çakal durma," diye fısıldıyorum, onu hissetmek istiyorum, her şeyini, onun da çıplak olmasını istiyorum.

Ama bunun yerine siren sesleri duyuyoruz, partinin olduğu açıkta bir megafon. Birbirimizden ayrılıyor, gözlerimiz kocaman.

"Herkesin derhal bu binadan çıkması gerekiyor. Bütün bisikletler, arabalar ve kamyonlar bu park alanından çıkmalı. Anladınız mı? Burası Seneca Polis Departmanı ve bu parti bitmiştir."

Çakal bana baktı. "Kahretsin," diye inleyerek elbisemi bana uzattı. "Gitmemiz gerek."

Bu gecenin böyle bitmesini istemesem de gülümsüyorum çünkü Jackal'ın beni istediğini biliyorum ve şimdi o da benim onu ne kadar istediğimi biliyor.

JACKAL

T Polisler göle akın ediyor ve yapmak isteyeceğim son şey yakalanıp kelepçelenmek. Oraya daha önce de gittim. Tekrar yapmayacağıma eminim. İşte bu yüzden başımı eğiyorum.

Bu yüzden evde kalıyorum. Bu yüzden insanlarla, arkadaşlarımla, ilişkilerimle ilgilenmiyorum. İçime kapanıyorum çünkü radarın altında kalmak istiyorum, çünkü karşı koyduğunuzda, savaştığınızda ne olduğunu biliyorum.

Sonunda incinirsin ve ben Lydia'yı incitmeyeceğimden eminim.

"Gitmeliyiz," diyorum ve başını sallıyor, gözlerinde korku var. Başından bir sürü şey geçmiş olabilir ama polis onu hâlâ korkutuyor ve haklı olarak korkuyor. "Gel hadi. Her şey yoluna girecek." Onu kendime çekiyorum ve başını öpüyorum. Saçları çilekli öpücükleri gibi kokuyor ve keşke gün batımına doğru yol alabilseydik diyorum. Ama güneş çoktan soldu. Gökyüzü karanlık ve yıldızlar dışarıda ve gitme vakti geldi.

Elini tutuyorum ve otoparka doğru koşuyoruz. Kimseyle göz teması kurmuyoruz. Uzaktan Maddox ve Peaches'in polislere bağırıldığını gördüğümde homurdanarak Lydia'yı bisikletime çekiyorum. Az önce beni kötü hissettiren adamları görüyorum ve içlerinden biri gözlerini bana diyor. Döndüğünde çenemi sıkıyorum ve deri ceketinin üzerindeki logoyu görüyorum - o bir Mavi Şeytan.

Orospu çocuğu. Gitmem gerekiyor. Hemen.

"Atla. Sıkı tutun," diyorum Lydia'ya, kaskımı uzatarak. İtaatkâr bir şekilde başını sallıyor, ağzını kapalı tutuyor. Dalga geçmediğimi, kavga çıkarmanın sırası olmadığını anlıyor. Şimdi başımızı eğip eve gitme zamanı. Lydia domuzumun sırtında kollarını bana doluyor ve bunun hayatımdaki en güzel duygu olmadığını söylersem yalan olur.

Hayat, onun çıplak bedeninin tenime değmesinden, tatlı kalçalarının sert sikime değmesinden bile daha iyi. Ama bu daha iyi çünkü bisikletimin üzerinde olmak kendimi özgür hissettiğim tek yer ve şu anda dünya çöküyor olsa bile her şeyin mümkün olduğunu hissediyorum.

Gecenin karanlığında, polis arabalarından, sirenlerden ve hala çalan megafonlardan uzaklaştık. Kararnameleri bizi gitmeye zorladı ama zaten burada kalmayı hiç planlamamıştım. Lydia'yı eve götürme vakti geldi. Bu gecenin bitmesine izin vermenin, defteri kapatmanın, kilitlemenin, aklımdan çıkarmanın zamanı geldi çünkü Lydia'nın kalbimde yeri yok, istediğim, arzuladığım şey olsa bile.

O benim için fazla iyi.

Ranger ve Ruby'nin evine vardığımızda, en azından kapıya kadar ona eşlik edebileceğimi düşünerek motoru durduruyorum. İçinde fotoğraf makinesi olan sırt çantasını takmıştı ve saçları rüzgârdan savrulmuştu. Kaskı bana uzatıyor ve ben de koltuğuma yerleştiriyorum. Onu kapıya kadar götürmek hiç çıkmadığımız ilk randevunun sonu gibi geliyor.

Ona bir öpücük verirdim ama zaten olması gerekenden çok daha fazlasını almıştım. "Teşekkür ederim," diyor, "sırrımı sakladığın için."

Başımı salladım. "En başta orada olmamalıydın."

Dudaklarını yalıyor. "Belki öyle, ama iyi ki oradaydım."

"Bunu mu demek istiyorsun Lydia?" Ona soruyorum.

Çenesini indiriyor ama gözlerini kaldırıyor. Ve gözlerinde tutunacağım bir gerçek görüyorum. Beni öptüğü için pişman değil. Ve bu bana her şeyin farklı olmasını, farklı olmamı, şeytanlar tarafından kovalanmayan bir adam olmayı, onun kadar saf bir kız tarafından sevebilecek bir adam olmayı diletıyor.

"Yatağa gitmelisin," diyorum ona. Yumuşakça gülümsüyor.

"Evet, muhtemelen yatmalıyım." Yutkunarak ağzını açıyor ama başka bir şey söyleyemeden parmağımı ağzına bastırıyorum.

"Yapma," diyorum, "bu geceyi geçirdik. Bırak bu yeterli olsun."

Gözleri yaşlarla doluyor ve onları kırıştıtararak uzaklaştırıyor. "Neden beni uzaklaştırıyorsun? Ya iyi, harika bir şey olabilseydik?"

Ona böyle bir sevgi, böyle bir hayat verebilmeyi dileyerek usulca gülümsüyorum. Ama gerçek şu ki, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece acı veren bir aşk gördüm, iyileştiren bir aşk değil. "Eğer her şey farklı olsaydı, belki," diyorum. "Ama sen daha 18 yaşındasın Lydia. Benim gibi bir adama bağlanmanı istemiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. "Senin gibi bir adam mı? Gülümsetebileceğim bir erkek mi demek istiyorsun? Başka kaç kız seni güldürüyor? Bunun olması gerektiğini hissediyorum.

bir şey say."

Sikim seğiriyor. "Kahretsin, Lydia. Bir şeyden daha fazlası sayılır. Ama her şey değil."

"O zaman neden senin için yeterli değilim?"

Gözlerimi kapatıyorum, bir elimi çenemde gezdiriyorum. "Tatlım, sorun sen değilsin, söz veriyorum. Kulağa ne kadar klişe gelse de, hepsi benim."

Kalbini kırdığımı, onu çok incittiğimi bilerek uzaklaşıyorum. Eve dönerken yol boyunca kendime lanet ettim, keşke eski bir mahkûm olmasaydım diye. Ama ben öyleyim.

Evimde anahtarlarımı ve ceketimi bırakıp duşu açtım.

- Soğuk, buz gibi. Geceyi temizlemem gerekiyor. Lydia'nın çıplak halini, ne kadar tatlı göründüğünü, göğüslerinin ne kadar dolgun olduğunu, meme uçlarını düşündüğümde vücudum hâlâ sıcak. Kahretsin, çok güzel görünüyordu. Benimkine benziyordu. Keşke ona söyleyebilseydim, neden onun gibi bir kız için fazla berbat olduğumu gerçekten söyleyebilseydim. Belki zamanlama doğruysa söylerim. Ama polislerin gelmesi ihtiyacım olan gerçeklik kontrolüydü. Doğruyu söylemek gerekirse, iyi ki geldiler ve başlamadan bitirdiler. Geri alamayacağım bir şeye dönüşmeden önce.

Duş soğuktu ve akşamın sıcaklığını alıp götürüyordu.

Yatağa yırtık pırtık giriyorum. Ve uyandığımda, sanki hiç uyumamış gibiyim.

Dükkâna gittiğimde Maddox çoktan orada lanet bir melodiyi ıslıkla çalıyordu. "Neden bu kadar mutlusun?" diye soruyorum.

Maddox kıkırdıyor. "Dün gece iyi bir gece geçirdim. Hepsi bu kadar. Peki ya sen? Dur tahmin edeyim. Her zamanki gibi eve yalnız gittin."

"Siktir git," diyorum hırslayarak.

"Tamam," diyor Maddox gülerek, bugün yapacağımız tüm randevuların listesinin olduğu tableti eline alırken. "Sanırım ben işe koyulacağım ve senin boktan tavırlarınla kendi başına başa çıkmana izin vereceğim."

Dükkâna daha fazla ilerleyemeden Conley içeri girdi. Kendisi kulübün başkanı ve kızgın görünüyor. "Dün gece gölde miydiniz?"

Maddox ve ben bakıştık. "Evet, efendim," dedim. "Oradaydık."

"Siz sik kafalılara başınızı belaya sokmaktan vazgeçmenizi daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Bu kadar kontrolden çıkacağını tahmin etmemiştim. Sadece birkaç adamın göle gittiğini sanmıştım," diyor Maddox.

Conley gözlerinde öfkeli bir bakışla, "Sanki öyle sandın," diyor. "O parti her yıl olur. Ve gelenler sadece Heartlands'den gelenler değil. Kasabadan insanlar, tanımadığımız insanlar. Ve her zaman böyle biter. Burada saygın olmaya çalışıyoruz. Adamlarımın Hollow Oak Gölü'nde kim bilir ne için tutuklanmasını istemiyorum. Böyle bir itibar istemiyoruz."

"Özür dilerim efendim," diyorum. "Haklısınız. Gitmemeliydim."

Conley kaşlarını çatı. "Gerçekten oraya gittin mi?" diye sordu. "Sen hiç dışarı çıkmazsın." Bunu bir soruymuş gibi söylüyor.

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Biliyorum efendim," diyorum.

Maddox arka taraftaki tezgâha gidip kendine bir fincan kahve dolduruyor. Conley ve bana "İster misiniz?" diye sesleniyor.

Başımı sallıyorum ve Conley, "Hayır, kahvaltı için Ranger'la barda buluşacağım," diyor.

"Ranger mı?" Gözlerimi kaldırarak söylüyorum. "Evet.

Neden?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sebebi yok."

"Sebebi olmadığına emin misin? Çünkü çok kızgın."

"Neden?" Endişelenerek soruyorum. Lydia'nın benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum.

"Görünüşe göre Lydia da göle gitmiş. Size söylüyorum çocuklar, orada bazı insanlar ağır uyuşturucudan tutuklandı. Sadece kokain değil. Metamfetamin de varmış."

"Siktir, polisler bu yüzden mi geldi? Bundan hiç haberim yoktu," diyorum dürüstçe.

Maddox da aynı derecede şaşırmış görünüyor. "Ben sadece orada iyi vakit geçiriyordum. Bunun bir parti olduğunu düşündük. Biraz bira, ateş, insanlar göle atlıyordu. İşlerin bu kadar çığıından çıkacağını tahmin etmemiştim," diyor Maddox.

Conley kaşlarını çatıyor. Maddox'a, "Evet, eminim sadece biraz amcık için oradaydın," der. "Ama Çakal, sen hiç dışarı çıkmazsın. Umarım kötü tarafıma denk gelmeye değmiştir."

"Tekrar özür dilerim efendim. Yazın sonuydu. Herkes o tarafa doğru gidiyordu. Ben de bu telaşın nedenini görmek istedim."

"Ranger ve ben siz gençlerin başınızı belaya sokmanızdan bıktık. Artık kendinize çeki düzen verme zamanı geldi. Neden ikiniz de yuva kurmayı düşünmeye başlamıyorsunuz?"

"Yuva kurmak mı?" Maddox gülerek söylüyor. "Dostum, ben 25 yaşındayım."

"Yani? Büyü artık Maddox. Üçlü yaptığını duydum."

"Dün geceyi sana kim anlattı?"

Conley gülüyor. "Kahretsin, evlat. Ben bir hafta önce olan bir şeyden bahsediyordum. Dün gece ne yapıyordun?"

Maddox güler. "Üzgünüm efendim. Ben öpüşmem ve söylemem."

"Kesinlikle yapmazsın. Sana söylüyorum, bu iş kontrolden çıkacak. Mavi Şeytanlar hakkında bazı hikayeler duyuyorum. Onlar da bazı şeylere bulaşmışlar. Geçen hafta genç üyelerinden bazıları tutuklanmış. Bilmiyorum, belki de sıcaktır. Bana kalırsa yaz bitebilir. Çölde hava bu kadar sıcak olunca insanlar delice davranmaya başlıyor."

"Mavi Şeytanlar mı?" Kalbim çarpmaya başladı, avuçlarım ter içinde kaldı. "Dün gece gölde onlardan birkaç tane vardı."

"Kahretsin," diyor Conley, "yıllardır o adamların adını duymamıştım. Çılgınca ama bilmiyorum, Heartlands'in California şubesinde birkaç arkadaşım onlardan bahsediyordu. Ve şimdi bizim bölgemize tecavüz ediyorlar. Keşke ne istediklerini bilseydim. Belki Beckham ve Chains'e gidip biraz keşif yaptırırım."

"Dikkatli olun," diyorum sesimi dengede tutmaya zorlayarak. "Duyduğuma göre Mavi Şeytanlar baş belasıymış."

"Peki tam olarak ne duydun?" Conley soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. İşe gitmem gerek," diyorum ve Maddox'un elinden tableti alıyorum. "Kahvaltının tadını çıkar ve Ranger'a selam söyle."

Conley gülüyor. "Ne demiyorsun?"

Ama başımı öne eğip istasyonuma doğru yürüyorum.

Sakladığım şeyin dün gece Lydia'yla birlikte olmam olduğunu düşünüyor.

Gerçek şu ki, Blue Devils'le bir geçmişim var ve motosiklet kulübü başkanımın bu konuda bir şey bilmesini kesinlikle istemiyorum.

LYDIA

" Bu kadar büyütecek ne var anlamıyorum," diyorum Ruby'ye, mutfakta kahve, yumurta ve tost yapmak için koştururken. Bebekler uyanık ve mama sandalyelerinde yaygara koparıyor ve görünüşe göre pek iyi uyumamış. "O kadar geç saate kadar dışarıda değildim. Saat 11'den önce evdeydim."

"Ama sen neredeydin?" Ruby diyor ki. "Sorun da bu zaten. Bir motosikletle ortaya çıktın. Sürücünün kim olduğunu bilmiyoruz ve sen de bize nerede olduğunu söylemiyorsun. Ranger çok kızdı. Dün gece kiminle olduğunu öğrenecek. Anladın mı?"

"Oh, öyle mi?" Kollarımı kavuşturup kardeşime ters ters bakarak soruyorum. "Belki de taşınmalıyım, böylece bir yetişkin gibi muamele görmeye başlayabilirim."

"Belki de bana kiminle birlikte olduğunu söylemelisin, o zaman bu bir sorun olmaktan çıkar. Böyle gizlice dolaşmak sana göre değil Lydia. Eğer biriyle görüşüyorsan, bana haber ver. Çünkü gerçek şu ki, buralarda bisiklete binen bir adam kolaylıkla kötü haber anlamına gelebilir."

"Sen bisikletli bir adama aşık oldun. Ben neden olamayayım?" "Oh, yani aşık olduğun bir adam mı var?"

Ruby aceleyle tostun üzerine reçel sürüyor, çırpılmış yumurtaları yakıyor ve tabaklarımızı hazırlıyor. Bebekler hâlâ yaygara koparıyor ama reçele bulanmış ekmeği alınca sakinleşiyorlar. Mutlu bir şekilde kemirmeye başlıyorlar ve annelerine benimle tartışmak için zaman kazandırıyorlar.

Tost kurudu ve boğazıma takıldı. Kahvemden bir yudum alıyorum, keşke latte olsaydı diyorum. Bu evden çıkmam gerekiyor. Kız kardeşim aşık olmanın, pervasızca ve vazgeçerek hareket etmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuş gibi görünüyor.

Ranger'la olan geçmişini biliyorum. Tanıştılar ve aşık oldular, hem de bir gecede. Ve şimdi biraz eğlendiğim için bana zorluk mu çıkartıyor?

"Dün gece gölde bir parti vardı," diyor Ruby kaşlarını çatarak, kahvesine önce bir parça çeker, sonra bir tane daha eklerken.

"yle mi?" "yle mi?" diyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Polisler geldi. Dışarıda uyururucu alıp satan bir sürü insan vardı. Bu ılgınlık. Ben de bu tür şeylerden endişeleniyorum. Yanlışlıkla yanlış kalabalığa yakalanacaksın."

"Oraya Peaches ile gittim. Barda alışıyor. Başımı belaya sokmaz."

"Yani oraya gittin? Tanrım, Lydia, aklından ne geçiyordu?"

Kaşlarımı atıyorum, yalan söylemekte iyi olmadığımı biliyorum ve ayrıca kız kardeşimden bir şeyler saklamak istemiyorum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra olmaz.

"zr dilerim. Sadece biraz eğlenmem gerekiyordu. Birkaç hafta içinde niversiteye başlayacağım. Yaşadığımız onca şeyden sonra bana biraz nefes aldırılmaz mısın Ruby?"

"Peaches'in motosikleti olmadığını gayet iyi biliyorum, peki seni eve kim getirdi?" Ruby daha bir yudum bile almadan kahvesini bırakır ve yumurtasından bir ısırık alır. Hemen midesi bulanır. "Tanrım, bir saniye." Banyoya koştu ve kustuğunu duydum.

"Sen iyi misin?" Bir gözüm ikizlerde, diğer gözüm banyo kapısında, soruyorum. Ağlayarak dışarı ıktı.

"Hastayım."

"Evet, yeni duydum, ama hastadan daha fazlası olabilir misin?" Alt dudağımı ısırarak soruyorum.

İ geçirdi. "Evet. Dün gece sana syleyecektik ama sen uyururucu partisine gitmeye karar verince söyleyemedik."

"Neyi syleyemeyecektik?"

"Hamileyiz," diyor gülümseyerek, eli karnında. "Bir bebeğimiz daha olacak."

"Aman Tanrım, Ruby," diyorum, kollarımı ablama dolayarak. "Senin için çok mutluyum."

Gözlerinde yaşlar var. "Biliyorum. Özür dilerim. Sana bağırmamalıydım. Dün gece çok stresliydim. Ranger ve ben her şeyi planlamıştık. Kek ve yemek yaptım, sana syleyecektik ama sen eve gelmedin. Sonra da geç saate kadar dışarıdaydın. Çok kızgındım ve aynı zamanda çok yorgundum. Saat dokuzda uyuyakalmıştım, o yüzden seni duymadım bile.

İçeri gel. Ranger motosikleti duyunca çok sinirlendi. Ve sonra bu sabah her şeyi duydum. Conley ile şafakta telefonda konuşuyorlardı. Görünüşe göre, bir sonraki kulüp toplantısında kanunu ortaya koyacak ve..." Ruby nefes verir. "Özür dilerim. Sadece biraz bunalmış hissediyorum ve bunun acısını senden çıkarıyorum ki bu hiç adil değil. Sana büyük bir aile duyurusu yapacağımızı bile söylememişken akşam yemeği için evde olmanı beklememeliydim."

Gülümsedim. "Sorun değil, kardeşim. Keşke haberleri duymak için evde olsaydım ama..."

"Ama," diye tekrarlıyor Ruby. "Ama ne?" "Ama çok iyi vakit geçiriyordum."

"Ne demek iyi vakit geçiriyordum?" diye soruyor. "Hiç uyuşturucu kullanmadın, değil mi?"

Şok olmuş bir halde ağzımı açıyorum. "Hayır," diyorum. "Tanrım, kim olduğumu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen üniversiteye gitmek üzere olan bir yetişkinsin. Gerçek bir yetişkin," diyor Ruby, sözlerimi tekrarlayarak. "Özür dilerim," diyor yüzünü buruşturarak. "Bu hiç adil değil. Söyle bana, kiminleydin? Lütfen, lütfen, lütfen bana iyi bir adam olduğunu söyle. Grant miydi?"

Gülüyorum. "Sence Grant'in motosikleti var mıdır?"

Ruby gülüyor. "Tamam. Güzel." Bir elini bebeğinin saçlarında gezdiriyor ve masaya geri oturuyor, kahve fincanını itiyor ama tostundan bir ısırık alıyor. "Haklısın. Kaçtım ve tanıştığım ilk adama aşık oldum. Ve şimdi onun başka bir bebeğini doğuruyorum." Gülümsüyor. "Anlıyorum. İşler hızlı ilerleyebilir. Ama Lydia, senin bu konuda çok fazla deneyimin yok-"

Bir elimi kaldırdım. "Ve sen yaptın? Bizi en yüksek teklifi verene satmaya hazır olan psikopat babamız tarafından bir tarikatta yetiştirildik. Tam olarak normal bir yetiştirilme tarzımız ya da fazla deneyimimiz olmadı. Ama ben bakireyim Ruby ve herhangi biriyle seks yapmayı planlamıyorum."

Omuzları düştü ve gözle görülür bir şekilde rahatladığını söyleyebilirim. "Oh, Tanrı'ya şükür. Dün gece aptalca bir şey yapmış olabileceğini düşünmüştüm. Pişman olacağın bir şey."

"Biriyle yatmış olsaydım bile," diyorum, "bu pişman olacağım anlamına gelmez. Ranger'la birlikte olduğun için pişman değilsin."

"Biliyorum, ama Ranger ve ben şanslıydık."

"Ama pek çok insan şanslıdır," diyorum. "Siz istisna değilsiniz."

"Biz de kural değiliz," diyor. "Grant değilse kim bu adam?
Bu arada, ben hâlâ Grant'in takımındayım."

"Gerçekten mi? "Gerçekten mi?" diyorum. "Çünkü o Ranger'ın tam tersi."

"Tamam, yeterince adil," diyor Ruby. "Muhtemelen bizim
tipimiz değil." Ben gülüyorum. "Bizim bir tipimiz var, ha?"

"Bilmiyorum. Ben motosikletli bir adama aşık oldum ve görünüşe göre
sen de olabilirsin."

"Motosikleti var."

"Ve Heartlands'in bir üyesi mi?" Ruby soruyor.

Başımı salladım. "Evet, öyle."

Gözleri büyüdü. "Lütfen bana Maddox'la takılmadığını söyle."

Gülüyorum. "Hayır, takılmadım. O çocuğun bir ünü var ve bununla başa
çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Yani büyük bir kabadayılığı ve bir dizi kadını olan adamdan
hoşlanmıyorsun, bu da demek oluyor ki, hmm... 30 yaşın altında mı?"
Kulüpteki bekâr erkekleri düşündükçe gözleri açılıyor. "Tanrım, seni 30
yaşında ya da daha büyük biriyle hayal bile edemiyorum. Söyle bana, kimdi
o?"

Gülüyorum. "30'un üzerinde değil. Tanrım, Ruby, eğer öyleyse bunda
yanlış bir şey olduğundan değil. Yani, Conley ve karısı Calico arasında çok
büyük bir yaş farkı var ve gayet mutlu görünüyorlar."

"Evet, ama Calico'nun çok fazla deneyimi vardı. Bazı şeyler yaşadı ve bu
da onları iyi bir eş yaptı."

Yutkunuyorum. "Ben de bazı şeyler yaşadım. Ya da en azından neredeyse
yaşıyordum. Bütün çocukluğum bir yalandı. Babam bekâretimi satmak istedi.
Gerçek dünyanın farkındayım Ruby. Beni bundan korumana ihtiyacım yok."

"Biliyorum," diyor. "Haklısın. Sana hak verdiğimden daha yetişkinsin.
Zeki ve nazıksın de. Ve dünyayı benden farklı bir gözle görüyorsun."
Gülümsüyor. "İşte bu yüzden harika bir fotoğrafçı olacaksın. Peki... kimdi o?"
diye soruyor yalvaran gözlerle.

Gülümsüyorum. "Çakal."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi Çakal?"

"Tuhaf bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Hayır, garip değil. Sadece şaşırdım."

"Neden?"

"Çakal, o gerçekten konuşmuyor, değil
mi?" Gülüyorum. "Yeterince
konuşuyor."

Dudağını büküyor. "Biliyorum, ama çok fazla acı görmüş bir çocuğa benzemiyor mu? Ve sen çok... parlaksın."

"İşığı görmek için karanlığa ihtiyacın var' diye bir söz yok mu? Belki de ben onun ışığıyım."

Ruby başını sallıyor. "Bilmiyorum. Bazen biri çok karanlıkta kaldığında, çok fazla acı çektiğinde, umudu olmaz."

Jackal'ın dün gece beni nasıl ittiğini, her ne başlattıysak bittiğini nasıl açıkça söylediğini düşünüyorum. "Ona gerçekten değer veriyorum," diyorum kız kardeşime.

Alt dudağını ısıyor. "Bunun iyi biteceğini sanmıyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde masadan uzaklaşıyorum. "Sadece desteğini istiyorum Ruby."

"Bunu sana verebilir miyim bilmiyorum," diyor usulca. "Bak, Jackal'ın ne gibi sırları olduğunu bilmiyorum ama davranışlarından sorunlarıyla başa çıkamadığını anlayabilirsin. Yapamaz ya da yapmaz demiyorum, sadece yapmadığını söylüyorum."

"Belki ona bu konuda yardımcı olabilirim."

"Belki," diyor. "Ama aşık olmak bir başkasını kurtarmakla ilgili olmamalı."

"Ranger seni kurtarmadı mı?"

Bana bakıyor, yenilmiş. "Belki de haklısın. Belki de hamilelik hormonları beni duygusal yapıyor ve doğru düşünemiyorum. Gerçek şu ki, seni seviyorum Lydia. Sen benim küçük kardeşimsin ve seni korumak benim görevim. Senin incindiğini görmek istemiyorum. Motosiklet kulüplerindeki erkeklerin genelde yükleri vardır ve bu yük senin için çok fazla olabilir."

"İlk ilişkim olacağı için mi?" Ona soruyorum.

Ruby başını sallıyor. "Evet, aynen öyle. Grant gibi dört yıllık bir üniversiteye gidecek ve ailesi onun hayatını rahat ve konforlu hale getirecek bir adam, belki de ayak parmaklarını ıslatman gereken türden bir adamdır. Yazın biraz eğlenmeniz gereken biri, bir kaçamak. Karmaşık olmayan bir erkek. Hayatının geri kalanı karmaşıktır."

"Biliyorum," diyorum, "Biliyorum. Ne dediğini gerçekten anlıyorum ama..." Yutkunuyorum, kelimeleri arıyorum.

Ama Ruby onları benim için çoktan bulmuştu. "Ama kalp ne isterse onu ister, değil mi?" Elini benimkinin üzerine koydu.

Başımı sallıyorum. "Ve kalbim, Jackal'ı istiyor."

ÇAKAL

Ranger dükkana geldiğinde öğleden sonraydı.

Maddox resepsiyonda onunla sohbet ediyor ama ben başımı eğiyorum. Yapmak istediğim son şey

O. Ve Lydia'nın bugün kız kardeşine ne söylediği ya da söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, dün gece nerede olduğunu sır olarak saklayabilirse şaşıracağım, özellikle de parti bu kadar tehlikeli bir hal almışken. Tahmin edebildiğim kadarıyla Ranger zaten bu sırrın içinde ve dün gece baldızını eve bırakanın ben olduğumu biliyor.

Cesaretimi toplayıp bu konuşmayı yapmalıyım. Lydia'ya bildiğinden daha fazla değer veriyorum ve onunla bir şansım olsun istiyorsam bunu doğru yapmalıyım - beni neden istediğini anlayamasam bile. Ellerimi bir bez parçasına silerek şimdi tam zamanı olduğuna karar verdim. Ranger'ın Maddox'la konuşmak için burada olmadığını biliyorum. Benimle konuşmak için burada.

"Sizin için ne yapabilirim?" Dükkânın önüne doğru yürürken Ranger'a soruyorum. Kendisi Ride or Die barının müdürü ve burada yaşadığım bir yıl boyunca dostça davrandık ama işin içine kulübün sevgilisi girince işler değişiyor ve herkes Lydia'ya bayılıyor. Kimsenin benim için aynı şeyi söyleyeceğinden emin değilim.

"Seninle biraz konuşabilir miyim evlat?" diye soruyor.

Çenemi sıkıca kapatıyorum. Oğlum. Benden o kadar da büyük değil ama bunu ona karşı kullanmıyorum. Gerçek şu ki Ranger burada kendine iyi bir hayat kurdu. İyi bir ünü, güzel bir gelini ve bir ailesi var. Ona karşı kötü bir niyet beslemiyorum. Sanırım yol kaptanımız hakkında tamamen dürüst olacaksam, bu kadar kolay sahip olduğu için onu kıskandığımı söyleyebilirim. Hikayeye göre Ruby'i yolun kenarından almış ve birkaç hafta sonra

evlendiler. Pek çok insanın sonsuza dek mutlu olacağından emin değilim. Annem kesinlikle yaşamadı.

"Neye ihtiyacın var?" Ona sordum. Dışarıya, otoparka doğru gidiyoruz. Burası tozlu ve kuru, güneş de cayır cayır yanıyor.

"Gidip bir bira içmek ister misin?" diye soruyor. Arabanın hâlâ dükkânda olduğunu düşünüyorum ve saatime bakıyorum. Kapanış saatine daha bir saat var. "Gerçekten geri dönmeliyim. Mesai bitmeden şu karbüratörü tamir etmeye çalışıyorum."

Ranger başını sallıyor. "Sen iyi bir adamsın," diyor, "ve iyi bir iş ahlakın var. Bunu takdir ediyorum."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Bana efendim demenize gerek yok." "Biliyorum, ama..."

"Ama karımın kız kardeşiyle yatmayı planlıyorsun, bu yüzden bana dün olduğundan daha fazla saygı göstermen gerektiğini mi hissediyorsun?" diye soruyor, elini sakalında gezdirerek.

Ellerimi cebime sokuyorum. "Bak, tartışmaya, kavga etmeye ya da bir şeyleri karıştırmaya çalışmıyorum. Lydia için doğru kişi olmadığımı biliyorum."

"Öyle mi?" Ranger soruyor. "Çünkü bugün karımla konuştum ve o da durumun böyle olmadığını düşünüyor. Lydia'nın gönlünün sende olduğunu düşünüyor. Yanılıyor mu?"

Sertçe yutkunuyorum. "Bak, kelimeleri Lydia'nın ağzına tıkmayacağım. Evet, onu önemsiyorum. Önemsiyorum ama ihtiyacı olan erkek ben değilim." Ranger kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?" diye soruyor. "Şu demek, um. Kahretsin. Ona sunacak pek bir şeyim yok."

"Bir işin var, değil mi?"

"Evet, ama ailem yok." "Senin Heartlands'in var." "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bize gerçekten bağlı değil misin? Kardeşliğe?"

"Ah, bağlıyım. Ben sadece, lanet olsun. Cehennemden geçtim Ranger ve Lydia'nın benim gibi bir adam için buna hazır olduğundan emin değilim."

"Cehennem derken neyi kastediyorsun?"

"Bir süre yattım," diyorum ona.

"Bu kulüpteki erkeklerin yarısı da öyle. Seni bu kadar özel yapan ne?"

Lydia'ya söyleme şansım olmadan Ranger'a gerçeği söylemek istemiyorum. Tüm acıklı hikâyemi bilecek biri varsa, o da Lydia olsun istiyorum.

Önemsediğim, sevdiğim kız.

"Bak, üstesinden gelmen gereken şeyler olabilir ama bununla başa çık. Ve Lydia'nın niyetini bilmesine izin vermelisin çünkü o kızı seviyorum ve onun kalbini kırdığını görmek istemiyorum. Söyleyeceklerim bu kadar."

"Öyle bir niyetim yok."

"Güzel. Çünkü aksini duyarsam sorun çıkar."

"Açık olmak gerekirse," diyorum, "onunla çıkmam gerektiğini mi yoksa çıkmamam gerektiğini mi söylüyorsun? Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Lydia'nın masum olduğunu söylüyorum. O yüzden kalbine karşı nazik ol." "Kulağa iyi bir tavsiye gibi geliyor," diye itiraf ediyorum.

"Güzel. Çünkü Ruby ve ben sadece onun mutlu olmasını istiyoruz. Ve evet, seninle çıktığını duyduğumda verdiğim ilk tepki öfkeydi. Açıkçası çok kızmıştım. Sana güvenmeli miyim bilmiyordum. Ama sonra güvenmemek için bir nedenim olmadığını fark ettim. Ve Lydia'nın aklı başında. Bunu ona vereceğim. Ve iyi bir kalbi de var. Yani sende bir şey görürse," diye omuz silkti, "bu konuda ona güveneceğim."

"Teşekkür ederim,
efendim." "Bu kadar
efendim yeter."

"Doğru, Ranger," diyorum gülümseyerek. "Minnettarım."

"Güzel. Çünkü bu akşam buraya geleceğini duydum. Eğer onu görürsen ve onunla birlikte olmak istersen, haber ver. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Anladım."

"Pekala, bu kadar yeter," dedi. "Gidip bir içki alacağım. Bu gece barda bir konser var ve çalışanlarla her şeyin ayarlandığından emin olmam gerekiyor." Kaşlarını çatıyor. "Eğer Lydia'yla dışarı çıkacaksan bardan uzak durduğundan emin ol. Yaşı tutmuyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Farkındayım."

Gülümseyerek konuyu kapattı. "Yarın güzel bir gezintiye çıkacağız. Hazır mısın?"

"Orada olacağım."

Başını salladı. "Güzel." O uzaklaşıyor ve ben de günü bitirmek için dükkâna geri dönüyorum.

Ama ne zaman bir ses duysam kafamı kaldırıp Lydia'nın gelmesini bekliyorum.

Belki de Ranger yanıliyordu. Belki de gelmeyi planlamıyordur. Ama yine de gözlerim kapıda, haklı olduğunu umuyorum.

LYDIA

Pheres işe giderken beni bırakıyor. "Yani gerçekten onunla yatmadın mı?" diye sorar. Peaches zahmetsizce güzel olan ama çok fazla giyen kadınlardan biri

Böylece tüm o doğal güzel bakışlar kalın bir fondöten ve göz kalemi tabakasının altına gizleniyor. Saçları kıvrılmış ve üzerinde kalça şortu ve üst kısmı açık bir bluz var. Göğüsleri tamamlanmış, bu yüzden sütyen takmasına gerek yok. Çok güzel ve kulüpteki her erkeğin gözünün onun üzerinde olmasına şaşırmadım.

"Onunla yatmadım," diyorum. "Ben hiç kimseyle yatmadım."

"Gerçekten mi?" Peaches'ın gözleri kocaman oldu. "Bekâretimi 15 yaşındayken kaybettim. O iyi bir adamdı."

"Öyle mi?" diye sordum. "Ne oldu?"

Gülüyor. "Şey, o benim üvey kardeşimdi, bu yüzden sonu asla iyi bitmeyecekti."

Başımı salladım. "Kızım, sen tam bir belasın."

Gülümsüyor, arabayı Ride or Die'in otoparkına park ediyorum. "Evet, baş belası olabilirim. Ama nasıl eğleneceğimi biliyorum."

Gülüyorum. "Dün gece Maddox'la eğlendin mi?"

Kıkırdıyor. "Oh, biliyorsun. Bir ara onun evine gitmeliyiz. Kaydıraklı bir havuzu olduğunu biliyor muydun?"

"Bunu bilmiyordum," diyorum, etkilenerek.

"Evet, var ve harika bir gece geçirdik. Gerçekten de ününün hakkını veriyor."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum, kemerimi çözüp çantamı alarak. "Onunla birlikte olmak gibi bir niyetim olduğundan değil."

Peaches gülümsüyor. "Peki, söyle bana, sahte kimliğin olmadığı için bara gitmeyeceksen, bu gece burada ne yapmak istiyordun?"

Tamirci dükkanına baktım. "Birini yakalamayı umuyordum." "Jackal gibi birini mi?" Peaches soruyor.

"Evet. Dün gece işler garip bir şekilde sona erdi ve aramızdaki her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Peaches elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak derken, seninle çıkıp çıkmayacağını görmek istediğini mi kastediyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Ruby'ye ondan bahsettim ve görünüşe göre Ranger ona eğer isterse benimle çıkma izni vermiş." İnledim. "Kulağa çok eski moda geliyor."

Peaches sırtıyor. "Hayır, kulağa hoş geliyor. Seni ve mutluluğunu bu kadar önemseyen böyle bir ailen olduğu için şanslısın. Motosiklet kulübündeki bir adam için de onu izleyen, kötü bir şey yapmadığından emin olan birilerinin olduğunu bilmek o kadar da kötü bir şey değil."

Başımı salladım. "Evet. Jackal'ın bunu bu şekilde göreceğinden tam olarak emin değilim ama..."

"Ama sanırım onunla konuşmaya gittiğinde öğreneceksin." Peaches dudaklarını birbirine bastırır. "Hey, eğer onunla yatmaya karar verirsen, sana küçük bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen. Her türlü tavsiye harika olur."

Peaches gülüyor. "Tamam, demek ki onunla yatacaksın." Omuz silkiyorum. "Eğer fırsatım olsaydı, yatardım. Jackal'ı seviyorum."

Peaches'ın gözleri büyüdü. "Vay canına. Gerçekten mi? Bunun sadece biraz eğlenmekle ilgili olduğunu sanıyordum."

Başımı hayır anlamında salladım. "Ben işleri ciddiye alırım," diyorum ona. "Bir şeye girdiğimde, sonuna kadar giderim. Hiç yarı yolda kalmadım ve Jackal'la da sonuna kadar gitmek istiyorum."

"Belki de bunu söylememelisin çünkü bu onu korkutabilir."

"Sanmıyorum," diyorum, "çünkü dürüst olmak gerekirse, bence o da aynı şekilde hissediyor."

Peaches gülüyor. "Kızım, bu adamdan çok hoşlanıyorsun. Ona iki kez bile bakmadım. Ne oldu? Büyük bir siki falan mı var?"

Ben gülüyorum. "Şeftali! Bilmiyorum! Sana söylüyorum, onun sikini hiç görmedim bile. Ya da herhangi bir aleti."

Peaches gülmeden duramıyor. "Aman Tanrım, kızım, boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

"Belki," diyorum, "ama Jackal'ın benim ilkim olması fikri hoşuma gidiyor." Alt dudağımı ısırıyorum. "Onun benim tekim olması."

Peaches iç geçiriyor. "Bu romantik ve oldukça güzel. Ve eğer sonsuza dek mutlu olacaksan, umarım sana iyi bir orgazm yaşatabilir, çünkü eğer o senin biriciğin olaksa, seks bu dünyanın dışında olmalı."

"Karşılaştıracak bir şeyim olmayacak," diyorum gülerek.

"Doğru. İyi bir sevgili olup olmadığını şöyle anlayacaksın" diyor. "Kendinden önce seninle ilgileniyorsa ve sevişirken önce senin boşalmanı sağlayacak kadar uzun süre dayanabiliyorsa iyidir. Beni duyuyor musun?"

Yanaklarımın üst kısımlarının ısındığını hissediyorum. "Seni duyuyorum," diyorum.

Dudaklarını öne doğru itiyor. "Orgazmın nasıl bir his olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gülüyorum. "Evet, biliyorum. Bakire olabilirim ama kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

"Aferin kızıma," diyor omzumu sıvazlayarak. "Benim işe gitmem lazım, senin de gitmen lazım." Kaşlarını oynatıyor. "Gerçi senin işin kulağa çok daha eğlenceli geliyor."

Vedalaşıyoruz ve ben otoparktan geçip tamirhaneye doğru yürüyorum, başımı dik tutup cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum. Çakal dün gece beni tam olarak reddetmedi ama ilişkimizi bitirmek istediğini açıkça belli etti... ama belki de bu sadece korkudan kaynaklanıyordu. Belki de biraz düşündükten sonra, benim istediği ve ihtiyacı olan türden bir kız olduğumu fark etmiştir.

Ben içeri girerken kapıdaki ziller çalıyor ve Maddox beni geçip aynı kapıdan çıkıyor. "Ben çıkıyorum," diyor. "Konsere gitmeden önce temizlenmem gerek."

Gülümsüyorum. "İyi geceler," diyorum. "Dikkatli ol." Dükkâna geri dönüyorum ve Jackal'ın orada durmuş beni beklediğini görüyorum. "Merhaba," diyorum usulca. Ona yaklaşmak, dükkânın içine kadar girmek istiyorum.

Ama o beni yaklaştırmaya davet etmiyor ve ben de burada olmanın haddimi aşmak olduğunu hissediyorum. Eğer bir hamle yapılacaksa bir sonraki hamleyi onun yapması gerekiyor.

"Sen geldin," diyor.

Başımı sallıyorum. "Peaches beni bıraktı. Seni yakalayabileceğimi umuyordum. Bu geceki konsere gidip gitmeyeceğinden emin değilim ama..."

Başını sallıyor. "Hayır, Ride or Die'da parti vermiyorum."

"Sadece Hollow Oak'taki partiler mi?" Gülümseyerek söylüyorum.

"Onun gibi bir şey," diyor kesik kesik sırtarak. Bana doğru yürüyor ve ellerinin yağlı olduğunu görüyorum. Beyaz tişörtünün yakasında bir ter halkası var. "Cehennem gibi sıcak, klima açık olsa bile" diyor. "Bok gibi göründüğümü biliyorum."

"Bence güzel görünüyorsun."

Gülüyor. "Lydia, berbat görünüyorum."

"Berbat," diyorum, neden böyle bir şey söylediğimi merak ederek. Dudaklarımı büküyorum. "Peki, işten sonra bir planın var mı?" diye soruyorum.

"Ranger geldi ve beni gördü," diyor.

Başımı salladım. "Olabileceğini duydum.

Nasıl geçti?" "Görünüşe göre kedi çantadan çıktı." "Evet, kesinlikle öyle... Delirdin mi sen?"

Başını sallıyor. "Hayır, sana kızgın olamam Lydia." "Öyle mi? Ben de sana kızamam."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, "Dün gece seni reddetmeme, bırakmama ve bittiğini söylememe rağmen bana kızgın değil misin?"

Yutkunuyorum, bana yaklaşırken başımı sallıyorum. "Hayır, kızgın değilim. Hepimizin bir şeyleri neden yaptığımıza, insanları neden uzaklaştırdığımıza dair sebeplerimiz olduğunu biliyorum. Ve bazıları bir geceden, bir öpücükten daha karmaşıktır."

"Neden benim için savaşıyorsun Lydia?"

"Sana söyledim Çakal. Ben bize inanıyorum." "Seni mahvetsem bile mi?"

"Mahvetmeyeceksin," diyorum. Beni öpecek kadar yaklaştı. Onu içime çekiyorum ve bir erkek gibi kokuyor, gerçek bir erkek. Bana her türlü şeyi yaptırabilecek, söyletebilecek, vahşi ve özgür kılabilen türden bir adam. Onun.

"Temizlenmem gerek," diyor, elini saçlarımda gezdiriyor, vücuduma lezzetli ve tehlikeli bir ürperti gönderiyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Tamam," diyorum, "peki bunu nerede yapacaksın?"

"Benim evimde," diyor bana. "Benimle gelmek ister misin?"

"Beni evine mi davet ediyorsun?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Benim dairem, evet."

"Tamam," diyorum. Onunla evinde yalnız kalmayı, yatak odasını, altına girebileceğimiz çarşaflarını görmeyi, duşa girip günün kirinden arındığını hayal etmeyi düşünüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, zor nefes alıyorum.

"Beni istediğın yere götür," diyorum ona, "çünkü Çakal, seni takip edeceğim.
Siz gitmemi söyleyene kadar kalacağım."

ÇAKAL

W

Lydia'nın kolları sırtıma dolanmış, vücudu benimkine yapışmış bir halde arka yollardan eve dönüyor, boş otoyolda kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz. Yüzümüze vuran güneş ve esinti

çok iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor.

Evime vardığımızda elini elime alıyorum ve sessizce merdivenlerden çıkıp birinin üç arabalık garajının üstündeki daireme doğru yürüyoruz. Ev sahipleri kendi hallerinde, emekli bir çift ve yılın bu zamanlarında onları nadiren görüyorum. Alaska'daki ailelerini ziyaret etmek için kuzeye gidiyorlar ve burayı sessiz, sakın bırakıyorlar. Kimsenin beni izlemediği, benimle konuşmadığı ve kendi işime bakabildiğim bu alan için minnettarım.

Ancak bu gece Lydia'yı eve getirdim ve bu alanı onunla paylaşmaktan hiç de rahatsız olmadığımı fark ettim.

Maddox birkaç kez buraya geldi ve garajdaki Dice da geldi. Ama gezintiye çıkmadan önce benimle buluşması dışında bir arkadaşla ihtiyacımız yok. Ama Lydia kendini misafir gibi bile hissetmiyor. Nasıl hissettiğini bilmiyorum, tam olarak değil. Ama parmakları benimkilerle birleştğinde burada olmak istediğini anlıyorum.

Kapıyı açıyorum, birden geriliyor, evim hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Mütevazı, minimal. Ama benim ve bundan gurur duyuyorum. Uzun zamandır kendime ait bir evim olacağını hiç düşünmemiştim. Artık var. "Burası harika bir yer," diyor etrafına bakarak. "Bu garajın yanındaki evden sonra senin evinden ne bekleyeceğimi bilemedim ama burası gerçekten çok güzel. Sana benziyor."

"Bu da ne demek şimdi?" Buzdolabına doğru yürüyüp dolaptan bir sürahi buzlu çay alarak soruyorum. Ona bir bardak doldurup uzatıyorum.

ve kendime bir içki alıyorum.

"Çok temiz ve düzenli. Saçma sapan değil." "Bu benim gibi sıkıcı olduğunu söylemenin güzel bir yolu mu?"

Gülüyor. "Hayır, öyle demek istemedim. Sadece... Bilirsin, sakın."

Başımı salladım. "Evet. Benim buradaki asıl gurur ve keyif kaynağım bu koleksiyon," diyorum, elimi bir pikabın üzerine koyup topladığım plaklardan oluşan geniş rafa doğru başımı sallıyorum.

"Vay canına," diyor, "Etkilendim. Seni plak toplamaya iten ne?" Rastgele bir albüm çıkarıyor ve ellerini kapağında gezdiriyor.

"Annem," diyorum. "Ben küçükken hep plak dinlerdi, ki o zamanlar bu pek alışıldık bir şey değildi. Ama bugünlerde her hipsterın bir plak koleksiyonu var."

Lydia gülümsüyor. "Ama sen hipster değilsin, değil mi?"

"Kesinlikle değilim," diyorum gülerek. "Bunu takmamı ister misin?"

Başını sallıyor. "Elbette." Elvis Presley, Greatest Hits. İğneyi kaldırıp plağı yere bıraktığımda nefesimi tutuyorum.

"Elvis'te beni her seferinde etkileyen bir şey var," diyorum.

Onu.

Gülümsüyor. "Biz **b ü y ü r k e n** , hiç müzik dinlemezdik.

Christian. Ama birkaç kez babamla arabada olduğumuzu ve eski şarkıları dinlediğimizi hatırlıyorum. Ve bir Elvis şarkısını çok sevdiğimi hatırlıyorum. Jailhouse Rock," diyor, "doğru mu?"

Başımı salladım. "Evet, doğru. Benim de Elvis'e karşı zaafım var. Biliyorsun, Vegas'tan çok uzakta değiliz. Bir Elvis taklitçisi görebiliriz."

Gülüyor. "Evet, bir şapelde biriyle evlenebiliriz" diyor. Ama bu fikir belki de onun hazır olduğundan biraz daha yakınımıza geliyor. Sertçe yutkunuyorum, ona bakıyorum, onu kendime çekiyorum, bir elim belinde, diğeri avucunu tutuyor, küçük oturma odamda sallanıyoruz, güneş ışığı perdelerin arasından süzülüyor.

Ama oda çoğunlukla karanlık, kalp atışlarımız çarpıyor ve Elvis'in sözleri etrafımızda dönüyor. "Bunu yapar mıydın?" Ona soruyorum. "Vegas'a kaçıp evlenir misin?"

Bana baktı. "Buna karşı değilim."

"Bunu sevdim," diyorum. "Bu kadar spontane olmanı beklediğimden emin değilim." "Ben de senin bu kadar romantik olmanı beklediğimden emin değilim."

"Çoğu insanın kaçarak evlenmenin romantik olduğunu düşüneceğini sanmıyorum."

"Hayır," diyor, "bence yanılıyorsun. O umursamaz ihtiyaç, bekleyememekle ilgili bir şey var. Benim için romantizm bu."

Yutkunuyorum. "Nereye varmaya çalışıyorsun Lydia?"

"Bilmiyorum Çakal, ama burada seninle olmak doğru hissettiriyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Doğru. Ama bilmediğin bazı şeyler var, sana söylemem gereken bazı şeyler var."

Yavaş, titrek bir nefes veriyor. "Her şeyi değiştirecekler mi?" diye soruyor.

"Belki," diyorum. "Sanırım öğreneceğiz."

Pikapta bir şarkıdan diğerine geçiyoruz. "Duş almam lazım," diyorum.

Başını sallıyor. "Tamam, o zaman seni temizleyelim." Dudaklarını yalıyor ve elini tutarak koridordan banyoya doğru yürüyoruz. Bunu tartışmıyoruz, ama o hemen içeri giriyor. Duşu açıyor, güzel ve sıcak yapıyor, buhar neredeyse anında yükseliyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve tişörtümün eteklerini göğsümün üzerinden kaldırıp başımın üzerinden geçirerek bir kenara atıyor. Ellerini göğsümün üzerinde gezdiriyor ve ben gözlerimi kapatıp inliyorum. "Siktir," diyorum, elleri vücudumdan aşağıya iniyor, kot pantolonumun düğmelerini açıyor, eli boxer'ımın altına kayıyor, kalçalarımın üzerinden itiyor ve sikimi serbest bırakıyor. Çıplağım ve sertleştim. Ve lanet olsun, bu çok seksi.

Elimi saçlarında gezdiriyorum, boynunun dibini kavıyorum ve ağzını kendime çekiyorum. Onu usulca öpüyorum. Uzun ve sert öpüyorum. Onu bırakmaya hiç niyetim olmadan öpüyorum. Bana karşı inliyor, tatmin edebileceğimi umduğum bir ihtiyaçla sızlanıyor. Kendinden emin bir şekilde arkasına uzanıyor ve elbisesinin fermuarını açarak yere düşmesine izin veriyor. Sütyen giymiyor ve külot da giymiyor. Hazır geldi ve lanet olsun, ben de hazırım.

"Çok mükemmel görünüyorsun," diyorum ona, elimi kalçasının kıvrımında gezdirip amındaki yumuşak saç tutamına bakarak. Göğüslerinin dik, sıkı ve büyük duruşunu. Her santimini öpmek, her santimini yalamak, her santiminin tadını çıkarmak istiyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diyorum ona.

Gözleri hafifçe açılıyor. "Asla mı?"

Başımı sallıyorum. "Bir kere bile."

"Hayatım boyunca neredeydin Çakal?" diye soruyor, nefes nefese bana uzanırken, sikim şimdi elinde. Ve beni usulca okşuyor. O kadar yumuşak ki nefes almayı unutuyorum.

"Gerçeği mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Tek istediğim bu."

"Dört yıl ıslahevinde kaldım," diyorum ona. "On sekiz yaşıma kadar. İslahevi kulağa çok kötü gelmeyebilir ama uzun süre bir hücrede kaldım. Bu yüzden çok şey kaçırdım."

"Tanrım, Çakal. Demek bu yüzden işleri berbat etmekten bu kadar korkuyorsun." Başımı salladım. "Oraya geri dönemem."

"Dönmeyeceksin," diyor. "Artık benimlesin. Seni güvende tutacağım."

Göğüslerini avuçluyorum, ağzımı onlara doğru indiriyorum. Daha önce hiç bir kadının tenini öpmemiştim. Hiç bir kadının meme uçlarıyla oynamamıştım. Ellerimi hiç bu kadar iyi hissettiren bir etin üzerinde gezdirmemiştim. "Benim işim seni korumak değil mi?" diye sordum.

Gülümsüyor. "Ataerkillikle işimizin bittiğini sanıyordum," diyor küçük banyoyu güneş ışığı, yıldız tozu ve umutla dolduran alaycı bir kahkahayla. "Neden seni kurtaracak kişi ben olamıyorum Çakal?"

Yutkunuyorum. "Geçmişte insanları incittiğim gibi seni de incitmek istemiyorum." "O zaman yapma," diyor.

"Ne için hapis yattığımı bilmek istemiyor musun?" Ona soruyorum. "Bu bir şeyleri değiştirecek mi?"

"Bana bakışını değiştirebilir," diye itiraf ediyorum.

"O zaman yapma. Çünkü şu anda sana olduğun gibi değil, olduğun gibi bakmak istiyorum. Ama bana söylemen gerekiyorsa Çakal, söyle. Bununla başa çıkabilirim. Bana vereceğin her şeyle başa çıkabilirim. Sadece seninle olmak istiyorum."

"Neden bana karşı bu kadar iyisin? Beni tanımıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum. Bir yıldır seni izliyorum. Başını eğiyorsun, çok çalışıyorsun. Zamanını ve saatlerini harcıyorsun. Bu kulübe sadıksın. En iyileri gibi ya devam edersin ya da ölürsün. Ve *senin* yüzünü gördüğümünden beri, Çakal, ben de *senin* gibi olmak istedim. Bu kulağa aptalca geliyor mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Lydia, hayatım boyunca birinin bana söylediği en güzel şey gibi geliyor."

"Peaches bana eğer seninle yatacaksam bakire olduğumu bilmen gerektiğini söyledi."

"Kendimi çoktan temize çıkardığıma göre bunu söylemek zor olmasa gerek," diyorum ona.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Ben de bilmiyorum," diyorum. "Ama şu anda bana dokunuşun gerçekten iyi hissettiriyor Lydia. Doğru hissettiriyor."

Ellerim kalçalarının arasında gezinip ıslak amına, merkezine dokunurken gözlerini kapatıyor, dudaklarını yalıyor. "Bana yaptığın şey de çok iyi hissettiriyor," diyor usulca. Sertçe yutkunuyorum ve sonra kendimi tutamıyorum. Onu kendime çektim.

Düşün canı cehenneme. Önce Lydia'ya ihtiyacım var.

LYDIA

H

Duğu kapatıyor ve beni kollarına alıp yatağa götürüyor. İkimiz de çıplak ve hazırız. Vücutlarımız daha önce hiç deneyimlemediğimiz bir şekilde sıcak ve ılık. I

Bana hapis yattığını söylediğinde şaşırmadım - Heartlands'deki erkeklerin yarısı yatmış. Ama bunun için çok fazla utanç taşıyor ve bu onu geri tutuyor. Çakal'ın serbest bırakılma zamanı geldi.

Sırt üstü yatıyorum, başım onun yastığında ve başımı yana çevirip onu içime çekiyorum. Sedir, yağ ve metal gibi kokuyor. Sonsuza dek tanımak istediğim bir adam gibi kokuyor. Zaten benim olan bir adam gibi kokuyor.

Ona bakıyorum ve bana gülümsüyor. Bana dünyadaki en güzel şeymişim gibi bakıyor, sanki beni asla incitmeyecekmiş gibi. Gitmeme asla izin vermeyecek. Bu da tüm bedenimin gevşemesine, yatağına gömülmeme neden oluyor. Dizlerimi ayırıp elini merkezime götürdüğünde, bana o kadar yumuşak dokunuyor ki nefesim kesiliyor.

"Seni tatmak istiyorum," diyor bana. "Tadının öpücüğün kadar güzel olup olmadığını görmek istiyorum, çilek ve dondurma gibi. Tatlı. Çok tatlı."

Ağzını merkezime daldırıp beni aşağı yukarı yalarken yavaşça inliyorum. Ve titriyorum. Karnım geriliyor. Bacaklarım düşüyor. Kalçalarımı yatağın kenarına doğru çekiyor ve yerde önümde diz çöküyor. Bacaklarımı başının etrafına doluyorum ve o da dilini yavaşça içimde aşağı yukarı gezdiriyor. Çok, çok yavaş. Nefes nefese kalıyorum. Ağzını üzerimde gezdirirken ellerimle çarşafı sıkıyorum, sıcak hava üflüyor, dili klitorisimin etrafında dönüyor ve kendimi yanıyormuşum gibi hissediyorum ama aynı zamanda eriyorum.

Böyle aşağıdan öpülmek çok seksi. Vücudum onun için açılıyor ve vücudumu terk ederken suyum hissediyorum. Yalarken beni gıdıklıyor,

Orgazm ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma doğru yuvarlanmaya başlarken kıkırdamama ve yüzümü kapatmama neden oluyor. Zevkle inliyorum, "Oh Tanrım, Çakal. Oh, oh Tanrım."

Beni güzelce ve yavaşça parmaklamaya başladığında ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Çok ateşlisin," diyor bana. "Merkezin çok sıcak ve sıkı." O kıkırdar, başını sallar. "Benim sikim..."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Sığacak. Yani, sığdırmak zorundayız çünkü sana içimde ihtiyacım var, Çakal. Ciddiyim."

Gülüyor. "Kahretsin bebeğim, ağzıma boşaldığında tadın çok güzeldi."

Yatakta bana doğru yaklaşırken gülümsüyorum, elleri vücudumda ve kalçalarımda, beni kendine çekiyor. Bacaklarımı ona doluyorum. Tenimizin birbirine sıkıca bastırılmış hissini seviyorum.

"Yaptım mı?" diye soruyorum. "Gerçekten beğendin mi?"

Başını sallıyor, "Tadın çok güzel Lydia. Kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum."

"Kes şunu," diyorum. "Yüzümü kızartıyorsun."

"Ben de seni ıslatıyorum," diyor, elleri bacaklarımın arasında beni çok yavaş parmaklıyor.

Tekrar inliyorum. "Oh, Tanrım. Seni içimde istiyorum," diyorum. "Peaches, benden seni boşaltmamı istemeden önce beni boşaltırsan iyi bir aşık olduğunu anlayacağımı söyledi."

Gülüyor. "Peaches'la benim hakkımda mı konuştun? Ne dedin?"

Gülümsedim. "Senin benim ilk ve tek sevgilim olmanı istediğimi söyledim."

İnledi. "Siktir, tatlım. Kulağa ne kadar hoş geldiğini biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Biliyorum, Çakal. Biliyorum."

Üstüme yuvarlanıyor ve bacaklarımı onun için açıyorum. Acıtacak diye korkuyorum. Ama o bana şefkatle bakıyor, burnumu, yanaklarımı ve alnımı öpüyor. "Yavaşça, birlikte gideceğiz."

Başımı sallıyorum, bana iyi bakmak istediğini biliyorum ve bunu istiyorum. Olabileceği, zaten olduğuna inandığım adama dönüşmesini istiyorum. Elleriyle beni açıyor ve sikini, büyük, kalın sikini bacaklarımın arasına sokuyor. Amım ıslak ve istekli, olgun. Onunki.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, geleceğinden emin olduğum acıdan korkuyorum. Ama beni santim santim doldurduğunda, beklediğim türden bir acı değil. Daha derin. Kalbimin çok derinlerinde, gözlerimi yaşartıyor.

"Oh, Çakal," diye nefes nefese kaldım. "Sana ihtiyacım var." Kollarımı boynuna doluyorum, aramızda hiç boşluk olmasını istemiyorum.

O da beni kendine yakın tutuyor, birlikte hafifçe sallanmaya başladığımızda beni kucaklıyor, bedenlerimiz bir, kalplerimiz çarpıyor, özlerimiz uyanık ve canlı.

"Ah, bebeğim," diyor, kulağıma sıcak hava üflüyor, beklediğimden daha derin, daha dolu, daha gerçek, eksiksiz bir şekilde içime arzu dalgaları gönderiyor.

"Ah, Çakal," diye inliyorum ve sonra ona karşı gülüyorum. "İlk adını bile bilmiyorum."

"Vincent," diyor.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diyorum. "Çakal sana daha çok yakışıyor, sanırım."

"Sen de bana yakışıyorsun," diyor parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken, çenesini yanağıma değdirirken ve birlikte daha hızlı hareket ederken, tenimiz ter ve ihtiyaçtan kayganlaşırken, vücudunun titreşen sıcaklığı benimkini doldururken, beni çözerken. Beni mahvetmiyor. Bir parça bile.

"Siktir," diyor, "boşalacağım."

"Ben de," diye inliyorum. "Şimdi geliyorum." Nefes nefese kaldım, sırtımı kamburlaştırdım. Orgazm beni titreten bir şekilde içimden geçerken onun üstünde yuvarlanıyorum. Derinlere doğru iterken elimi göğsüne bastırarak ona sarılıyorum.

Birlikte boşalıyoruz ve bittiğinde, boşalması beni dolduruyor, yemin ederim gözlerinde yaşlar var. Onu sertçe öpüyorum, ellerim iki yanağında. Çok güzel kokuyor. Çok iyi *hissettiriyor*.

Başparmaklarım gözyaşlarını uzaklaştırıyor. "Siktir," diyor, "Bu inanılmazdı."

Sen inanılmazsın."

Gözlerimin aynı tuzlu yaşlarla dolu olduğunu bilerek gülümsüyorum. "Seni seviyorum Vincent Jackal," diyorum. "Seviyorum."

Bana sırtıyor. "Güzel, bebeğim, çünkü bunu sana bütün bir yıl boyunca söylemek istiyordum."

JACKAL

W

Bir ara uykuya daldım ve açlıktan ölmek üzereyken uyandım. Dönüp yatağımda yatan ona bakıyorum, bir meleğin yüzü, bir azizin kalbi. "Aç mısın?" Ona soruyorum.

Uykulu bir şekilde başını sallıyor, "Çok, aslında." Kirpikleri titreyerek açılıyor ve bebek mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu hayal edebileceğim her şeydi," diyor elini çıplak kolumda gezdirerek. "Bunun için teşekkür ederim. Bunun için de."

"Peki, bundan sonra ne olacak?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Biraz hamburger ve patates kızartması bulacağız, belki bir de shake." Bana gülümsüyor ve ben de gülüyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyorum ona.

"Çok geç saatlere kadar dışarıda kalmak istemiyorum. Ruby'ye kalacağımı ve onu şimdi arayacağımı söylemedim, onu endişelendirecekmişim gibi hissediyorum. Saat 10'u geçti ve muhtemelen çoktan yatmıştır."

Kaşlarımı kaldırdım, "Gerçekten mi? O kadar erken mi yatıyorsun?"

Sırıttırıyor. "Aslında o ve Ranger'ın bir bebekleri daha olacak. Ben de yeni öğrendim. Belki de kimseye söylememelisin. Bu bir sır mı bilmiyorum ama her neyse, sanırım bu onu mahvediyor."

"Vay canına. Bu harika," diyorum, Lydia'nın bir gün bebek isteyip istemediğini merak ederek. Karnının şiştiğini, göğüslerinin kocaman olduğunu ve çocuğumuzu taşıdığını hayal edebiliyorum. Ondan önce onu gelinim yapmam gerekecekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor elbisesini giyerken. "Seni bırakmak istemediğimi düşünüyorum."

"Bırakmıyorsun. Sadece beni eve götürüyorsun."

"Hemen duşa gireceğim," diyorum ona. "Sonra da yola çıkabiliriz. Olur mu?"

"Kulağa harika geliyor," diyor. "Ruby'ye mesaj atıp haber vereceğim."

Hızlı bir duş alıyorum, Lydia'nın hiçbir şeyini yıkamak istemiyorum. Tamamen temizlendiğimde bisikletime doğru yola çıkıyoruz ve o atlamadan önce kıçını sıkıyorum, kollarını belime doluyor ve sıkıca tutuyor. Burger kulübesine vardığımızda gökyüzü zifiri karanlıktı ve masalar dağııktı. Çimenlerin etrafı Cumartesi gecesı dışarıda olan insanlarla dolu.

Tezgâha doğru yürüyüp sipariş veriyoruz. ilekli shake istediğinde şaşırmıyorum çünkü Lydia'nın tadı tam olarak böyle. Yemeğimizi alıyoruz, hamburgerlerimizi ve patates kızartmalarımızı yiyoruz ve yazın geri kalanı için planlarımızdan bahsediyoruz.

"Geriye pek bir şey kalmadı," diyor. "Ama Battleground Grove'a gitmek istiyorum. Oraya hiç gittin mi? Orası bir eyalet parkı ve fotoğraf çekmek için gerçekten harika noktalar olduğunu duydum."

"Ne tür fotoğraflar çekmek istiyorsun? Portre mi?" Ona hayatıyla ilgili planlarını anlamaya çalışarak soruyorum.

"Evet. Ailelerin, mutlu ailelerin ya da gerçekten herhangi birinin fotoğrafını çekmek istiyorum, sadece birinin gülümsediği, birinin gününün güzelleştiği bir anı yakalamak için. Bunun bir parçası olmak gerçekten özel olurdu diye düşünüyorum. İnsanlar bu tür fotoğrafları evlerine, şöminelerinin üzerine asıyor ve her gün onlara bakıyor. Bu mutluluğun bir parçası olma fikri gerçekten ödüllendirici görünüyor."

"Bunu sevdim," diyorum. "Ve ne demek istediğini anlıyorum. Sadece arabaları tamir ediyor olsam da, bir şeyi geldiği zamankinden daha iyi çalışır hale getirdiğimi bilmek tatmin edici. Ve bir araba tamamen bozulduğunda ve sahibi umudunu kaybettiğinde ve her şeyi değiştirmek zorunda kalacaklarını düşündüklerinde gerçekten hoşuma gidiyor. Ve sonra bir şekilde onu tekrar çalışır hale getiriyorum. Bu bana önemli bir şey yaptığımı hissettiriyor."

"Hiç böyle düşünmemiştim," diyor Lydia. "Ama evet, bu çok mantıklı. Yaptığın işı seviyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, bayıldım. Bisikletlerin etrafında büyüdüm, bu yüzden onlarla gerçekten rahatım. Ama ıslahevindeyken otomobil atölyesi derslerimiz vardı ve arabaları da öğrendim. Her ne kadar ilk aşkım olmasalar da, gerçekten seviyorum."

"Yani baban ya da bir başkası, sen küçükken onlar da bisiklete mi biniyordu?" d i y e soruyor.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Şey, olay şu ki babamı hiç tanımadım. Ama annem bir adamla evliydi, üvey babamla. O, şey, bir motosiklet kulübündeydi."

"Gerçekten mi?" Lydia öyle diyor.

"Evet ve olay şu ki, o yüzden hapse girdim." "Ne oldu?" diye soruyor, elini benimkinin üzerine koyarak.

"Eğer sana anlatırsam, Lydia..." Başımı salladım, "Sana söylemeliyim. Az önce benim evimde yaptıklarımızdan sonra, hakkımdaki gerçekleri bilmenin adil olacağını düşündüm. O zaman tüm gerçekleri bilerek kendi kararını verebilirsin."

"Beni biraz korkutuyorsun," diyor.

"Biliyorum. Böyle olmak zorunda olduğu için üzgünüm ama gerçek şu ki hapse girdim çünkü üvey babamla büyük bir kavgaya tutuştuk ve sonunda öldü."

Lydia ağzını kapattı. "Aman Tanrım, Çakal."

"Evet, çok kavga ederdik. Anneme çok kötü davranırdı. Onu çok kötü döver ve incitirdi. Şu deyiimi bilirsin, 'hataya karşı sadakat'? Benim annem de öyleydi. Başını sokacak bir evi olan adamı asla terk etmezdi. Ama keşke yapsaydı çünkü hayatımızı cehenneme çevirdi. Öldüğü güne kadar onu incitti. Ve yaptığım şeyden pişman değilim."

"Ne yaptın?"

"Onu öldürdüm. Nefsi müdafaaydı. Ve o zamanlar sadece 14 yaşında olduğum için..." "Aman Tanrım, daha çocuktun," diyor Lydia.

"Biliyorum. Ama bazı şeyler görmüştüm, tıpkı senin gördüğün gibi. Ve o gece niyetim bu değildi. Eve geldiğimde anneme çok kötü zarar veriyordu. Annem kanlar içindeydi, dövülmüştü. Her yere şişe fırlatmıştı. Her yer darmadağındı. Kudurmuştu. Sarhoştı ve kötü biriydi. Ve tartışmaya başladık. Anneme yaptıklarından dolayı ona kızgındım. O da aralarına girdiğim için kızgındı. Kavga etmeye başladık ve ben ona yumruk attıktan sonra düştü. Tezgahın köşesi kafasını kırdı. Ve ölmüştü. Yetişkin olmadığım için hapislane yerine ıslahevine gönderildim. Ve bu benim kurtarıcı lütfumdu. Cinayet yerine kasıtsız adam öldürme, onun ölümüyle sonuçlanan bir kavga ve cezayı düşürmek için yapılan bir savunma anlaşmasıydı. 18 yaşında çıktım. Özgürdüm ama öyle hissetmiyordum. Zaten her şeyimi kaybetmişim. Annem sonunda beni affetti ama onun için işler değişmişti. Horoz öldükten sonra çok şey kaybetti."

"Hâlâ hayatta mı?" Lydia soruyor.

"Hayır," diyorum. "Birkaç yıl önce vefat etti. O sıralarda kendimi gerçekten kaybolmuş hissetmeye başlamıştım. Orada burada oto tamirhanelerinde çalışıyordum ama artık uzaklaşmak istiyordum. Yeniden başlamam gerekiyordu, ben de Kaliforniya'dan ayrılıp doğuya yöneldim."

"Çok uzağa gidemedin, değil mi?" Lydia öyle diyor.

"Hayır. Büyürken Heartlands hakkında hep bir şeyler duymuştum. Kaliforniya'da bir bölüm olduğunu da biliyordum ama oradan biraz daha uzağa, evden biraz daha uzağa gitmek istedim ve sonunda buraya geldim."

"Buraya geldiğine sevindim. Seni bulduğuma, senin de bizi bulduğuna sevindim. Ailen olmadığını söylediğini biliyorum ama belki de bu konuda yanılıyorsundur. Çünkü Çakal, Heartlands bir aile gibi hissettirmiyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Öyle. Ve biliyorsun, Ranger da bugün bana aynı şeyi söyledi. Geçmişimi aşmam ve geleceğime hazırlanmam gerektiğini söyledi çünkü istesem de istemesem de gelecek beni bekliyor."

"Ama hoşuna gidiyor mu?" Lydia soruyor. "Bu gelecek fikri hoşuna gidiyor mu?"

Gülüyorum, yavaşça başımı sallıyorum. "Bana birkaç ay önce sorsaydın, hazır olacağımı sanmıyorum. Hatta birkaç gün önce bile. Ama şimdi, bundan sonra, biz, Lydia, seninle bir hayat kurmak istiyorum."

Yemeğimizi kaldırdık ve tekrar motora bindik. Onu eve bırakıyorum ve dudaklarından öpüyorum, veda ediyorum, gitmesinden nefret ediyorum ama onu tekrar göreceğimi biliyorum.

Sabah telefonum çalıyor ve beni uyandırıyor. Numarayı tanımadığım için aramaya çalıştım.

Ama telefon açtığımda kanım donuyor, kalbim duracak gibi oluyor. Hatta Ranger vardı. "Lydia hakkında arıyorum," diyor. "Seninle mi?"

"Hayır. Dün gecedен beri yok."

"Dün gece eve hiç gelmedi," diyor Ranger.

"Evet, geldi," diyorum. "Onu 11 gibi bıraktım." "Şu anda burada değil," diyor.

Yataktan kalkıp kot pantolonuma uzanıyorum. "O burada değil, sana söylüyorum, Ranger. Buradaydı, sonra gidip bir şeyler yedik ve ben de onu

ev."

"Kahretsin," diyor Ranger. "Bu konuda içimde iyi bir his yok." Kalbim buz kesiyor. Gerçek şu ki, ben de bilmiyorum.

LYDIA

J

Ackal gideli çok olmamıştı ki ön tarafta bir motor sesi duydum. Ranger ve Ruby olmadığını biliyorum. Eve gittiğimde bana iyi geceler dilediler.

Çakal olmalı. Belki beni tekrar görmek istiyordur.

Yataktan kalkıyorum, bunu düşününce gülümsüyorum, parmak uçlarımda arka kapıya gidip kendimi dışarı atıyorum. Üzerimde uzun bir gecelik var, çıplak ayaklarım çimlerin üzerinde ve gözlerimi kısıarak kim olduğunu görmeye çalışıyorum.

Yeterince yaklaştığımda, onun Jackal olmadığını fark ettim. Tanıdığım biri değil, kesinlikle Heartlands'den biri değil. Adamın yüzünde büyük bir yara izi ve anlamak istemediğim bir acıyla dolu gözleri var. Beni sadece babam beni Slider'a satmaya çalışırken hissettiğim şekilde korkutuyor.

"İşte orada," diye tıslıyor. "Yakala onu, Kaynakçı."

Ne olduğunu anlayamadan başka bir motorcu ağzıma bir şey doladı, gözlerimi bağladı ve beni bir arabanın içine itti. Ellerim bağlı ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan bir bagajdayım. Göremiyor olsam da yardım için bağıriyorum ama nerede olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim evde olmadığım, Jackal'ın yanında olmadığım ve olmak istediğim tek yerin orası olduğu. Yine de uzun süre ağlamıyorum, çünkü korku beni ele geçiriyor. Bunu her kim yapıyorsa, her kim bana zarar vermeye çalışıyorsa, bedelini ödeyecek. Ödeyecekler.

Her yer zifiri karanlık olmasına rağmen gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Buraya kadar gelmedim, az önce yaşadığım gibi bir gece geçirmedim, sadece her şeyi kaybetmek için. Kaçırıldım ve yalnızım ama inancımı kaybetmiyorum çünkü umudum var. Bagajdan çıkarılıp bana doğrultulmuş bir silahla boş bir odaya itilirken bile dağılmayı reddediyorum.

Jackal'ı seviyorum ve o da beni seviyor. Belki de bu sondur. Ve eğer öyleyse, hiç pişmanlık duymadan gitmiş olacağım.

"Heartlands ile bağlantın olduğunu biliyoruz. Seni izliyorduk," diye öfkeleni Welder.

"Ben mi?" diyorum. "Benim ne alakam var? Kimseyi tanımıyorum. Ben bir hiçim."

"Sen küçük bir fahişesin, Vinny ile yatıp kalkıyorsun." "Vinny mi?"

Vincent Jackal'ı düşünerek söylüyorum. Bana gerçek adını söylemişti. Adı, ilk adı. "Ondan ne istiyorsunuz?"

"Oh, o gelene kadar seni rehin tutuyoruz ve sonra onu öldüreceğiz."

"Neden? Neden ölmesini istiyorsunuz?" diye sordum. Gözyaşlarım tekrar akmakla tehdit ediyor ama bu adamın beni ağlarken görmesine izin vermeyerek onları geri kırıyorum.

"Çünkü yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyor." "Peki ne yaptı?"

"Başkanımız Horoz'u öldürdü."

Hâlâ anlamadığım için başımı sallıyorum. Babası, üvey babası, onların kulüp başkanı mıydı? Anlamaya çalışarak adamlara bakıyorum ve sonra adamlardan birinin ceketindeki logoyu görüyorum. Mavi boynuzları olan bir şeytan. Onlar Mavi Şeytanlar. Adlarını duymuştum. Ranger onlardan bahsediyordu, o da Conley de.

Lanet olsun. Jackal'ın kötü bir geçmişi olduğunu biliyordum ama ihanet ettiği motosiklet kulübünün bu olduğunu bilmiyordum. "Ona zarar verme. Bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Beni öldürebilirsin ama Jackal'a elini sürme."

Kafamda, çok fazla şey yaşadığını düşünüyorum.

Ama onlar sadece gülüyorlar. "Neden onu arayıp gerçekten ne hissettiğini söylemiyorsun tatlım?" Elime bir telefon tutuşturuyorlar ve beni Çakal'ı aramaya zorluyorlar. Hemen açıyor.

"Çakal," dedim, "ben Lydia."

"Bebeğim, neredesin? Ne oldu?"

"İyiyim," diyorum bana silah doğrultan adama bakarak. "Gerçekten iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Ne demek '*endişelenmene gerek yok*'?" "Sadece..."

"Yakında evde olacağım," diyorum.

Arkamda bir adam tıslıyor. "Bunu söylemesine izin mi vereceksin?" diye soruyor.

"Kaynakçı," diye soruyor bir adam diğerine. "Ona yalan söylemesine izin mi vereceksin?"

Welder homurdanıyor, "Ona doğruyu söyle yoksa ben söylerim."

Başımı sallıyorum, Çakal'ın buraya gelmesini istemiyorum. Ona bir şey olmasını istemiyorum.

Kaynakçı telefonu elimden aldı. "Buraya, Mavi Şeytan karargâhına gel, yoksa onu öldürürüm." Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor ve içimden soğuk bir ürperti geçiyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor adam Welder'a.

"Şimdi bekleyeceğiz." Dişlerini yalayarak havayı içine çekiyor. Kötü kokuyor ve bir canavara benziyor. Yanaklarında yara izleri var, saçları yağlı ve hiç temizlenmemiş bir deri giymiş. "Vinny gelene kadar bekleyeceğiz ve sonra gerçekten eğleneceğiz," diye kıkırdıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Jackal'ı ne zaman düşünsem rüya gibi geliyor, ama bu? Bu bir kâbus.

Ve uyanmaktan çok korkuyorum.

13

Çakal

Telefonda sesini duymak beni çok korkutuyor. Mavi Şeytanlar onu yakaladı.

Kahretsin, bunu bilmeliydim.

Ranger ve Conley'e baktım. Herkes bu sabah yola çıkmadan önce Ride or Die'da buluşmayı planlıyordu ama planlar kesinlikle değişti.

"Mavi Şeytanlar senden ne istiyor?" Kulüp başkanı Conley soruyor ve bunun kulağa ne kadar kötü geleceğini bildiğimden çenemi sıkıyorum.

"Sana daha önce söylemeliydim. Bir yıl önce buraya geldiğimde söylemeliydim."

"Neyi söylemedin?" Conley soruyor.

Barın etrafına bakıyorum. Tüm bu adamlar bana bu işte birlikte olduğumuza dair söz verdiler ve şimdi benim cevap vermemi bekliyorlar.

Boğazımı temizliyorum, erkek gibi davranıp gerçeği söylemenin zamanı geldiğini biliyorum çünkü Lydia'nın hayatı tehlikede. Onlara açıkça söyledim. "Üvey babam Mavi Şeytanlar'ın başkanıydı, Horoz, ve ben 14 yaşındayken, dokuz lanet yıl

önce, neredeyse annemin canını aldığıında onu öldürdüm. Cezamı çektim ve ıslahevinden çıktıktan sonra bile başımı eğdim. Beni bulamayacaklarından emin oldum ve şimdiye kadar da işe yaradı."

Conley öfkeyle homurdanıyor. "Şimdiye kadar, tamam."

"Welder sana bunu ödetmek istiyor gibi görünüyor," diyor Ranger.

Başımı sallıyorum. "Özür dilerim, Ranger. Beni bulacaklarını düşünmemiştim ve kesinlikle Lydia için geleceklerini de düşünmemiştim. Onu asla bu işe bulaştırmazdım."

Conley ise beni şaşırtıyor. "Hemen bisikletlerimize atlayıp oraya gitmeliyiz. O orospu çocukları çok uzun zamandır bölgemize tecavüz ediyor. Ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyorum ama bu oyun bitti. Oraya silahlarımız dolu olarak gideceğiz ve kızımızı eve getireceğiz."

Herkes başıyla onaylıyor ve ben göğsümde keskin bir acı hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu.

"Ne oldu?" Ranger soruyor.

Ona bu hissin ne olduğunu söyleyemem. Bu adamlar bunu yaşamama asla izin vermeyecekler, ama bu duygu - lanet olası bir sevgi, minnettarlık, umut, hepsi bir arada çünkü bu adamlar beni hiçbir şey için suçlamıyorlar.

Arkamı kolluyorlar. Ya devam ya ölüm dediklerinde saçmalamıyorlar.

Kalplerinden gelen gerçeği söylüyorlar ve şu anda bunu hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Conley başını sallıyor, belli ki sesimdeki duyguyu duymuş. "Sen çocuktan başka bir şey değildin Çakal. Bize hiçbir bok açıklamak zorunda değilsin. Muhtemelen haklısın. Mavi Şeytanlar'dan haberimiz olsaydı, onlarla daha önce savaşırdık. Şimdi doğru zaman geldi ve Lydia'yı alıp eve getireceğiz ve her şey yoluna girecek."

Başımı salladım. "Kulüp evlerinin nerede olduğunu biliyorum. Sık sık onları kontrol ediyordum, sosyal medyalarını falan takip ediyordum. Yaklaşmayacaklarından emin olmak istedim. Ama geçen gece birkaç tanesini gördüm. Bazıları Hollow Oak Gölü'nde idi."

"Siktir," diyor Conley, "o partinin kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Elbette haklı ve bunca yıl başımı öne eğmemin bir nedeni var, çünkü bunun olmasından korkuyordum ve şimdi oldu ve hepsi benim hatam.

Ama tarihi yeniden yazamam. Olan oldu. Şu anda önemli olan Lydia'yı sağ salim eve götürmek.

Onu bana.

Bisikletlerimize bindik ve yola çıktık. Conley ve Ranger'a nereye gitmemiz gerektiğini söyledim ve Ranger yol kaptanı olarak liderliği ele aldı. Biz de onu takip ediyoruz. Bugün yaklaşık 18 kişiyiz. Mavi Şeytanlar onlara neyin çarptığını anlamayacaklar.

Mülklerine varana kadar iki saatlik bir yolculuk yapacağız ama oraya vardığımızda, Kaliforniya sınırını geçtikten sonra, savaşmaya hazır bir şekilde motorlarımızdan iniyoruz.

Kaynakçı dışarı çıktı, aileden biriymiş gibi kendini tanıttı ama değildi.

"Hanginiz Çakal?" diye soruyor bize bakarak. Gözleri benim. "Ahh. İşte orada." Beni işaret ediyor. "Ödemeye hazır mısınız?"

"Ne yapacaksın, beni vuracak mısın?" diye sordum. "Tamam, vur beni. Lydia'ya dokunma yeter."

İçeriden Lydia'nın çığlıklarını duyuyorum ve başka bir adam onu sürükleyerek dışarı çıkarıyor. Elleri arkadan bağlı, saçları omuzlarına dökülmüş ve dağınık. Dehşete düşmüş görünüyor.

"Yapma Çakal. Aptalca bir şey yapma," diye yalvarıyor. Ama bunun için çok geç.

İyi ki bir planım var.

Silahımı kaldırıyorum. Ateş etmeye niyetlendim ama onun yerine Welder'a doğru yürüdüm ve ona nasıl olduğunu anlattım. "Bölgemizi biliyorsun. Ve topraklarımıza çok yaklaştın. Olduğun yerde kal, anladın mı? Kızımı bana ver ve bir daha ona dokunmaya cüret etme. Ellerin henüz itiraf etmeye hazır olmadığın şekilde kirli ve elimde seni her zaman yakalayabilecek pislikler var."

"Bize karşı ne bokun var, evlat?" Welder yüzüme tükürerek söylüyor.

Ona gerçeği söyledim. "Bende bir sabit disk var. Horoz'un sabit diskisi."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diyor Welder.

"Evet, bilemezsin," diyorum, "çünkü annem, hayatını Horoz'a adanmış olabilir, ama o öldükten sonra, ona yaşattığı cehennemi fark etti ve bu yüzden hapisten çıktığımda bana bir hediye verdi ve bu neydi biliyor musun? Bana bulaşmayacağından emin olmak için ihtiyacım olan kanıttı. Belki de ultimatomu uzun zaman önce vermeliydim ama nereye gittiğimi bilmiyordum ve şimdi biliyorum. Sadece tek bir yere gidiyorum, o da Heartlands'e, ve sen kesinlikle benim peşimden gelmeyeceksin."

Welder adamlarına bakıyor ve korktuklarını görüyorum. "Lanet olsun, Welder. Horoz'un yaptığı şeyle ilgili elinde kanıt varsa..."

Ne düşündüklerini biliyorum. "10 yıl önce kadın ve çocuk kaçakçılığı yaptığınızı biliyorum. Kanıtları gördüm. Ortaya çıkarsa hepiniz bedelini ödersiniz, bunu biliyorsunuz ama ben zaten cezamı çektim ve kaybedecek bir şeyim kalmadı. O yüzden kadınıma bana verin ve bizden uzak durun."

Tehditlerim işe yarıyor gibi görünüyor ve bana Lydia'yı getiriyorlar, gözlerinde öfke var. Ama orada korkularını da görüyorum. Onlarla ilgili bildiklerim yüzünden hapse girme korkusu.

"Bebeğim," diyorum, onu göğsüme çekip sertçe öperek, "Seni kaybettiğimi sandım."

"Bana her zaman sahip olacaksın," diyor gözlerimin içine bakarak, elini göğsüme bastırarak, "çünkü ben tam burada, kalbindeyim. Her zaman, Çakal. Her zaman."

"Güzel," diyorum, "çünkü alışverişe çıkar çıkmaz parmağına takmak için bir yüzük alacağım. Anladın mı?"

Birlikte ata bindiğim adamlar ne olduğunu anlayarak etrafımda bağılıyor ve alkışlıyorlar.

"Bu bir teklif mi?" Lydia soruyor. Eğildim ve onu sertçe öptüm. Lanet olası hayallerimin kızını.

"Kahretsin, evet, bu bir teklif," diyorum. "Benim karım olacaksın. Bunu biliyor musun Lydia?"

Gülümsüyor. "Evet, Çakal. Biliyorum. Tüm varlığımla ve olmayı planladığım her şeyle bunu biliyorum. Ben seninim."

EPILOG 1

Lydia

BİR YIL SONRA.

Çakal'ın beni Mavi Şeytanlar'dan kurtarmaya geldiği sabah, onun benim inandığım gibi bir adam olduğundan hiç kuşum yoktu: güçlü ve sadık, böyle bir güce sahip olmadığından korksa bile benimle ilgilenebilecek biri. Sahipti. Öyle. Ve şimdi, bir gün içinde evleniyoruz.

"Buna inanabiliyor musun?" Ben soruyorum. Bir yıl önce Hollow Oak Hill'de nihayet bir araya gelmiştik ve şimdi Jackal beni kendine çekip usulca öperken ellerini sırtımda gezdiriyor.

"Artık benim gelinimsin."

"Yarın için sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

"Ben de" diyor. "Beni bütün bir yıl beklettin." Gülüyorum.

"Kızdın mı?"

Başını sallıyor. "Hiç de değil. Gerçekten güzel bir yıl oldu," diyor. Arazimize bakıyoruz. Nişanlandıktan sonra evinden taşındı ve biz de kasabadan çok uzak olmayan, tepelere bakan, arazisinde büyük bir ağaç olan küçük bir ev bulduk. Onu gördüğümde, bizim için doğru ev olduğunu anlamıştım.

"Emin misin?" diye sormuştu. Ev üç yatak odalı, tek katlı, soluk mavi dış cephe kaplamalı, beyaz süslemeli, pencerelerinde çiçek kutuları olan ve ön bahçesini çitle çevreleyen mütevazı bir evdi.

"Mükemmel," demiştim. Süslü eşyalara ya da son teknoloji ürünü hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Sevdığım adamla paylaşabileceğim dört duvarı ve başımızı sokabileceğimiz bir çatısı olan bir ev istiyordum. Ağaç da bir sürü fotoğraf için mükemmel bir fon olacaktı.

"Sen ne istersen," demişti bana. "Burası senin."

"Bunu karşılayabilir miyiz?" Ona sormuştum. Devlet üniversitesine başlamak üzereydim ve bir kafede yarı zamanlı bir iş bulmuş olsam da, bunun ders kitaplarımdan fazlasını ödememe yardımcı olmayacağını biliyordum.

"Anladım," demişti Çakal bana. "Dükkada zam aldım. Sanırım Conley sadece nazik davranıyordu ama..."

Sözünü kestim. "Böyle söyleme Çakal. Orada bir yıldır çalışıyorsun. Muhtemelen bu yüzden zam aldın." Ve Çakal başını salladı, güvenerek

Ben.

Taşındığımızda ikimizde de gergin bir enerji vardı. Daha önce hiç ayrı yaşamamıştım.

ve daha önce hiç bir kadınla aynı evi paylaşmamıştı. Bizim için yeniydi ama iyi bir yeniydi. Evimizi kurduğumuz her gün, sadece yeni bir başlangıcın getirdiği o mutlu heyecanı taşıyordu.

İlk başlarda, modasının geçtiğini söyleyerek tüm V yaka atletlerini attım. Dışlerimi ılık suyla fırçaladığımı öğrendiğinde başını salladı. Bunu anlamadı, aynı benim onun kahvesini nasıl sade içebildiğini anlamadığım gibi ve aynı şekilde o da benim sade yoğurt sevdiğim için deli olduğumu düşündü.

Ama bu küçük tuhaflıklar aşık olmamıza engel olmadı... ya da evin her odasında sevişmemize - kanepede, yerde, mutfak masasında, yatağımızda, diğer yatak odalarında, koridorda.

Şimdi Jackal ve ben yarınki düğün günümüzü düşünürken gülümsüyorum. Birbirimize aşık olurken çok eğlendik ve şimdi sonsuza dek tutacağımız sözler vereceğiz.

"Artık gitmeliyiz," diyorum. "Ruby'ye aile portreleri için öğlene kadar orada olacağıma söz verdim."

"Düğününden bir gün önce aile portrelerini çekirmek için seni ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum."

Gülüyorum. "Biliyorum ama bir aylığına balayına gideceğiz."

"Bir ay." Çakal mutluluktan inliyor, ben de öyle. Dünyayı hiç görmedik. Ben Nevada'dan başka bir yere gitmedim, o da sadece Kaliforniya'da bulundu. Ama bu yıl fotoğrafçılık işimden kazandığım tüm parayı balayımız için bir hesaba yatırdım.

Konfor alanımızın tamamen dışında bir şey yapmaya ve Avrupa'ya gitmeye karar verdik. Bunu düşündüğümde hala inanamayarak gülüyorum. Ben, başka bir kıtaya gidiyorum! İspanya'da bir hafta geçireceğiz ve ardından Roma ve Venedik'i görmek için trenle İtalya'ya gideceğiz. Ve son haftamızı Paris'te geçireceğiz. Kendimi çok şanslı hissediyorum.

"Yine yolculuk hakkında mı düşünüyorsun?" Çakal soruyor. Başımı sallıyorum. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Tanıyorum."

"Uçuş çok uzun sürecektir," diyorum.

"Evet, ama sorun değil. Geride kaldığımız bir televizyon programına yetişebiliriz." Beni boynumdan öpüyor ve kıkırdamama neden oluyor.

"Haklısın. Muhtemelen bu gece bir şeyler indirmeliyiz." "Bu gece mi? Evlenmeden önceki son gün."

"Biliyorum, bu da birbirimizle konuşmamamız ya da birbirimizi görmememiz gerektiği anlamına geliyor. Bu kötü şans değil mi?" Çakal'ın elleri sırtımda geziniyor.

"Sadece düğün günü seni görürsem kötü şans olur. Bu geceyle ilgili herhangi bir kural olduğunu sanmıyorum." Elini gömleğimin altından geçirip göğüslerimi avuçluyor ve ben gülüyorum.

"Tamam. Ama önce Ranger ve Ruby'lere gitmeliyim."

"Tamam. Gidip eşyalarını kamyonu yükleyeyim," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ona bir öpücük veriyorum. O kamera çantamı ve ışık ekipmanımı alırken ben de çantamı alıyorum. Ben de tripodu alıyorum. Çok geçmeden tüm ekipmanım kamyonu yüklendi ve kız kardeşimin evine doğru yola çıktık.

Oraya vardığımızda evleri çok kalabalıktı, ama üç yaşından küçük üç bebekle her zaman öyledir. Ruby biz ayrılmadan önce yeni doğan bebeği Dusty'nin fotoğraflarını istedi ve ben de bunu anladım. Bebekler çok hızlı değişiyor ve üç aylıkken ailesiyle birlikte fotoğrafını çekmek için mükemmel bir zaman. Sonunda gülümsüyor ve hala çok küçük olmasına rağmen doğduğu zamanki kadar yumuşak değil.

Sonraki birkaç saati fotoğraf çekerek geçiriyoruz. Jackal iki yaşındakilere fotoğraf aralarında Japon balığı krakerleri vererek ve yardıma ihtiyacım olduğunda ışığı ayarlayarak yardımcı oluyor.

Ruby gülümsüyor. "Özür dilerim. Seni buraya getirerek açgözlülük ettiğimi biliyorum."

Gülüyorum. "Kes şunu. Yarın için stresli değilim."

"Buna inanamıyorum," diyor Ruby. "Düğün için gergin değil misin?"

Başımı sallıyorum. "Hiç de değil. Aslında düğünü bizim evde yapmaya karar verdiğimiz için çok mutluyum. Hiç stresli olmayacak."

Ranger başını sallıyor. "Balayı için para biriktirmekle akıllılık ettiniz. Hayatınızın seyahatini yapacaksınız."

Çakal elimi sıkıyor. "Bu arada, yola çıkmalıyız çünkü yarınki düğün büyük bir düğün olmayacak olsa da, hâlâ hazırlamamız gereken bazı şeyler var."

Kamyonunda, telefonumdaki notlar listesinin üzerinden geçiyorum. "Yemek şirketi yarın saat 4:00'te yemeği hazırlamak için gelecek. Fırıncı sipariş ettiğimiz pastayı bırakacak."

Çakal ve ben misafirlerimiz için kendi ellerimizle banklar yaptık - düğünden sonra bunları verandamızda kullanabileceğimizi düşündük. Ayrıca bir çardak oluşturduk ve kendin yap tarzında bir tören için Pinterest'teki öğretici yazılardan çelenkler yaptık.

Conley bizimle evleniyor, bunu oldukça uygun buluyorum ve kız kardeşimin gelinliğini giyiyorum - ödünç alınmış bir şey. Heartlands'den en yakın arkadaşlarımızı davet ettik. Maddox ve Peaches da orada olacak, Ruby ve Ranger da, tabii ki Conley ve Calico ve birkaç kişi daha. Ama sadece 20 konuk olacak. Süslü bir dans partisi yerine, köklerimizi saldıığımız ağacın altında bir akşam yemeği yiyeceğiz. Klişe belki ama ben sembolik olarak düşünmeyi tercih ediyorum.

"O zaman her şey hazır, ha?" Çakal soruyor.

"Sanırım öyle. Çalma listesini sen mi yaptın?"

Başını sallıyor. "Evet, tabii ki yaptım. Elvis'le dolu."

"Bak, bize bak. Süper düzenliyiz. Kimin aklına gelirdi ki? Görünüşe göre, hem genç olup hem de bir düğün ayarlayabiliyorsun."

Çakal gülüyor. "Bunu yapabileceğimizi biliyordum. Sen ve ben her şeyi yapabiliriz." Evin önüne geldiğimizde elimi sıkıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Her şeyden bahsetmişken," diyorum, "düğün planlanıp ayarlandığına göre, daha önce bir söz vermişim gibi hissediyorum."

Çakal gülüyor. "Kızım, senin hakkında bildiğim bir şey var, asla sözünden dönmezsin."

Evde kıyafetlerimizi çabucak çıkarıyoruz ve yatağa yuvarlanıyoruz. Çakal ellerini vücudumda gezdiriyor ve ben de onun aletini okşuyorum, verdiği hissi seviyorum, *onu seviyorum*. Bunu bilmek, sözlerimizin asla bozulmayacağını bilmek için evli olmamız gerekmiyor. O benim, ben de onun. Ve bir şekilde, bu kadar şanslıyız.

Beni sertçe öpüyor ve ağzım açılıyor; dillerimiz birbirine dolanıyor, parmaklarımız kenetleniyor, bedenlerimiz bir oluyor. Bacaklarım ona sarılıyor ve mükemmel kokusunu içime çekiyorum. Bana kendimi güzel, arzulanmış ve sevilmiş hissettiriyor. O saf bir erkek, *tamamen erkek ve tamamen benim*. Kulağıma sıcak hava üflüyor ve omurgam zevkle karıncalanıyor. İçime giriyor, beni en güzel ve mükemmel şekilde dolduruyor; tamamlıyor.

"Seni çok seviyorum Çakal," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diyor ve beni tekrar öpüyor. Bana karşı hareket ettikçe vücudum yanıyor ve hayatımızda bundan sonra ne olursa olsun kendimi huzurlu hissetmemi sağlıyor. "Seni çok seviyorum," diyor. "Hem de çok."

Birlikte sallanıyoruz; kontrolü ele alıp ellerini üzerimde gezdirirken, içimde derinlere doğru ilerlerken amım ıslanıyor. Bir çığlık atıyorum ve kontrolümü kaybedene kadar içimde daha da derinleşiyor, kollarımı ona sarıyorum, parmaklarım saçlarının arasından geçiyor, hem canlı hem de onun içinde kaybolmuş hissediyorum.

"Beni mahvedeceğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Orgazm vücudumu, içimi, ikimizi de sararken nefes nefese kalıyorum.

"Hatırlıyorum."

"Beni bir şey için mahvettin," diyorum.

"Neymiş o, aşkım?" diye soruyor.

"Beni diğer tüm erkekler için sonsuza dek mahvettin."

EPILOG 2

Çakal

BEŞ YIL SONRA.

Lydia'yı gördüğüm an ona aşık oldum. Heartlands'in sevgilisi için yeterince iyi olduğumu düşünmüyordum. İstedğim şeyi isteyecek cesareti bulmam bir yılımı aldı. Onu. Ve o zaman bile, ilk hamleyi o yaptı. Kıyafetlerini çıkardı, arkasında batan güneşle çıplak o kayanın üzerinde oturdu, bir tanrıça, bir kraliçe gibi görünüyordu.

Eğer daha önce biliyorsam, o zaman da biliyordum - o benim seveceğim tek kadındı. Ve beş yıl sonra, aklımda hiç şüphe yok ki doğru anlamışım. O hayal edebileceğimden çok daha inanılmaz biri. Ve onun kocası olmak hayatımdaki en güzel şey.

Benim tişörtümden başka bir şey giymeden mutfağa girdi. Göğüsleri çok tatlı görünüyordu, meme uçları dışarı çıkıyordu, göğüsleri yuvarlak ve dolgundu. Ve gömleğimin eteklerinin altından kıvrımlı kışını görebiliyorum. Külot giymemişti.

"Kahretsin bebeğim," diye inliyorum, kahve yapmayı bitirirken ona bakıyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, ellerimi kalçalarına koyuyorum ve onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum.

"Günaydın bana," diye gülüyor, kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor. "Beş yıl olduğuna inanabiliyor musun?"

Alnımız birbirine değiyor ve onu içime çekiyorum. Saçları her zamanki gibi uzun ve ipeksi. Teni yaz güneşinden bronzlaşmış, burnunda çiller var.

"Beş yıl uzun bir süre," diyorum.

"Yine de her şeyin büyük planında değil, değil mi?" diye soruyor, geri iterek. Dudaklarını yalıyor. "Yani, 10, 20, 30 yıl birlikte olduğumuzu hayal edebiliyor musun? Tüm hayatımızı birbirimizle büyüyerek geçireceğiz."

Ona gülümsüyorum. Güzelliği tüm odayı dolduruyor. "Evet, gerçekten çok şanslıyız, değil mi?"

Başını sallıyor. "Ben daha da şanslıyım çünkü yattığım tek erkek sen olabilirsin ama doğru seçim yapmışım - bana çok iyi bakıyorsun." Ellerini gömleğimin altında gezdiriyor, sonra da çıkarıyor. "Çıplak göğsünü, kaslarını görmem gerek."

Parmağını yeni dövmemin üzerinde gezdiriyor, kalbimin üzerinde. *Lydia* yazıyor.

Onun da kalçasında bir dövme var. Üzerinde kalp olan bir *J* harfi, benim için.

"Bu sabah çok tatlı görünüyorsun," diyor. "Parlıyorsun, gerçekten."

Kadın gülümsüyor. "Evet, sana bir yıldönümü hediyesi vereceğim." "Gerçekten mi?" Hediye için etrafıma bakındım.

"Nedir o?"

"Önce bana bir hediye vermeyecek misin?" Sırıtişını gizlemek için dudaklarını büküyor.

"Çok mu açgözlüsün?" Gülüyorum ve bir adım uzaklaşıyorum. "Bana bir saniye ver," diyorum kıkırdayarak yatak odasına doğru yürürken. Bir mücevher kutusuyla geri dönüp Lydia'ya uzatıyorum. "Beş yılın bir anlamı var."

"Senin için ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Bunun uzun sürmeyeceğini düşünen herkesin yanıldığı anlamına geliyor. Sen ve ben her zamankinden daha güçlüyüz."

Başını sallıyor. "Öyleyiz. Mezun olmak için çalışırken bana her adımda yardım ettin," diyor sesinde gururla.

Beş yıl sonra, dört yıllık eğitimini tamamladı ve fotoğrafçılık alanında lisans derecesi aldı. İşi hazır ve çalışır durumda ve artık portrelerin ötesinde becerilere sahip.

Avrupa'daki balayımızdan sonra, daha önce hiç düşünmediği manzaralar ve mimari onu büyüledi, aniden daha önce var olduğunu bildiğimizden daha büyük bir dünyaya maruz kaldı.

Her yıl tatil günlerimizi ve fazladan paramızı biriktirip bir ay sürecektir bir seyahate çıkıyoruz. Bazı insanlar deli olduğumuzu düşünebilir, ama bence biz maceraperestiz, aşık olmadan önce olduğumuzu bildiğimizden bile daha özgür ruhlu. Büyürken dünyayı gezmek gibi hayallerim hiç olmamıştı. Ama Lydia ile birdenbire birlikte yeni şeyler görmeye, ellerimizi tutarak, kalplerimiz birbirine dolanarak ilk kez bir şeyler deneyimlemeye doyamıyoruz.

Çıktığımız her yolculuk yeniden aşık olmak gibi. Ama birbirimize değil, yeni bir yere aşık oluyoruz. Bu bize kendimizi canlı hissettiriyor. Ve bu macera ruhunu birlikte bulmuş olmamızı seviyorum.

Oto tamirhanesini devraldım ve artık sahibiyim. Beş yıl içinde kendimi defalarca kanıtladım. Heartlands'in kardeşleri benim ailem.

"Açacak mısın?" diye sordum, "Yoksa bu gece şehirden ayrılacağımız gerçeğini mi düşüneceksin?"

"Sabırsızlanıyorum," diyor. "Yine de biraz gerginim."

"Ne için?" diye soruyorum.

Kutuyu elinde tutarken alt dudağını ısıyor. "Tamam, biraz gerginim çünkü Yeni Zelanda'ya uçuş gerçekten çok uzun."

"Daha önce de uzun uçuşlar yaptık," diyorum.

"Evet, ama..." Başını yana doğru eğiyor. "Bu seferki farklı çünkü sabah bulantılarım olabilir."

Sesi biraz yükseliyor ve gözlerim açılıyor. "Hamile misin?" Başını sallıyor.

"Hamileyim."

"Aman Tanrım, bebeğim. Gerçekten mi?"

"Biliyorum, çılgınca ama hamileyim. Bir bebeğimiz olacak."

"Vay canına," diyorum, ona yepyeni bir gözle bakarak. "Parıldamana şaşmamalı."

"Bunu planlamadığımı biliyorum ama-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Bu mükemmel bir şey. Sen bir anne olacaksın." "Ve sen de baba olacaksın," diyor gözlerinde yaşlarla.

"Lanet olsun Lydia, nasıl bu kadar şanslı olabildik?" Ben onun gözyaşlarını silerken o da benimkileri siliyor.

"Seni çok seviyorum," diyor. "Seninle bir hayat kurma onuruna sahip olduğuma inanamıyorum."

"Kes şunu," diyorum. "Ben lanet olası bir motorcuyum, ağlamamalıyım."

"Ağlamanın seni daha az erkek yaptığını sanmıyorum. Benim kitabımda seni daha erkek yapar."

"Bir bebeğimiz olacak," diyorum başımı sallayarak. "Uçmak için iyi olacak mısın? Önce bir doktora görünmeli misin?"

Başını sallıyor. "Aslında dün doktora gittim." "Ve bana söylemedin mi?"

"Yıldönümümüzü bekliyordum. Bunun daha romantik olacağını düşünmüştüm. Ama kendimi iyi hissetmiyordum ve grip olmuş olabileceğimi düşündüm ve bu büyük seyahate çıkacağımız için biraz gergindim, bu yüzden dün kliniğe gittim ve bana idrar testi yaptılar ve hamileyim. Kalp atışlarını duyabileceğimiz 10 haftalık ultrasona gelene kadar yapacak bir şey olmadığını söylediler. Onlara bir aylığına Yeni Zelanda'ya gideceğimizi söyledim. Anladıklarını ve sorun olmadığını söylediler. Sadece kendime iyi bakmamı, iyi dinlenmemi ve hiçbir şekilde kendimi fazla yormamamı, ama seyahatimizin tadını çıkarmamızı söylediler. Döndüğümde bir sonraki randevuya gitme vaktim gelmiş olacak."

O kadar büyük, o kadar geniş gülümsüyor ki. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Vay canına," diyorum. "Yıldönümü hediyemi gerçekten gölgede bıraktın."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Neymiş o?" Kutuyu açıyor ve bir nefes veriyor. "Oh, Çakal," diyor. "Bu çok güzel." Yüzüğü çıkarır ve parmağına takar.

Antika bir elmas. Evlendiğimizde, ikimiz de süslü mücevherlerin gerekli olmadığını söyleyerek basit altın yüzükler takmıştık. O parasını seyahatlerimiz için biriktirirken, ben de bu yıl fazladan biriktirdiğim paranın bir kısmını bu pırlanta yüzük için sakladım.

"Beş yıl sürdü," diyorum. "Belki de bu çok uzun bir süre."

"Sus," diyor. "Bu seçimi birlikte yaptık. Önceliklerimizi birlikte belirledik."

Başımı salladım. "Biliyorum bebeğim. Ama kızıma bir yüzük almanın zamanı geldi diye düşündüm - gerçek bir yüzük."

Yüzüğü parmağına taktığımda gülümsüyor. "Seninle tekrar evleneceğimi biliyorsun," diyorum ona. "Beni şu an olduğum adam, olabileceğim koca ve baba yaptın..." İnanmayarak başımı sallıyorum ve elimi karnına bastırıyorum. "Bir bebeğimiz olacak."

Gülümsüyor. "Evet, olacak."

Onu tezgahdan kaldırıyorum. Onu yatak odasına götürüp yatağa yatırırken, "Sana o kadar aşışım ki," diyorum. O tişörtünü çıkarıyor, ben de eşofmanlarımı çekiştiriyorum, evimizde çıplak ve yalnızız.

Bir ay boyunca seyahat edeceğiz. Ama buradan başka olmak istediğim bir yer yok. Karımın yanında.

Benim için kendini açıyor. Ben de onu yavaşça içime alıyorum, ilk seviştiğimiz zamanı hatırlıyorum, ikimizin de nasıl gergin ve korkmuş olduğumuzu, her şeyin ne kadar yeni ve ne kadar doğru olduğunu.

"Seni seviyorum Çakal,"

diyor. "Seni daha çok seviyorum."

Ve bu lanet olası bir gerçek. İkimiz de burada, Heartlands'de yetişkin olduk ve son beş yılda birlikte gerçekten büyüdük.

Onu yavaşça, niyetle öpüyorum, onun hayatımın aşkı olduğunu ve her zaman öyle kalacağını bilmesini istiyorum.

KALP ADALARI MC

---

*Heartlands Motosiklet Kulübü'nün alfa erkekleri, söz konusu sevdikleri olduğunda ülkedeki **en** sahiplenici, sadık ve **bölgeci** erkeklerdir. Heartlands, bağımsız öykülerden oluşan yeni ve sert bir seridir. Kısa ve ateşli romantizmin en güvenilir dört ismi tarafından yazılan her kitap motorlarınızı hızlandıracak ve kalp atışlarınızı hızlandıracak. Garantili. XO, Frankie, Dani, Olivia ve Hope*

ŞİMDİ İNDİR: [Heartlands MC Serisi](#)

Heartlands MC Serisinin diğer kitaplarına da mutlaka göz atın: Frankie Love tarafından Ranger

Zincir yazan Dani Wyatt

Killian yazan Olivia T.

Turner Aziz yazan Hope

Ford

Jaxon yazan Olivia T.

Turner Gage yazan Hope

Ford Hammer yazan Dani

Wyatt Conley yazan Frankie

Love Hammer yazan Dani

Wyatt

Beckham yazan Olivia T.

Turner Bulldog yazan Hope

Ford Çakal yazan Frankie

Love

DAHA FAZLASINI İSTER MİSİNİZ?

ALASKA'NIN ALTI ADAMI

Kindle Unlimited'ta Altı Kitaplık Tam Boy Bir Seri!

Altı erkek, bir eş.

Ve bu adamların kim olacağı konusunda hiçbir söz hakkım yok.

Bu bir şans oyunundan daha fazlası - hayatımın yabancıların eline geçmesi.
Ama elimi kazanan adamlar son derece yakışıklı ve ölüm bizi ayırana kadar beni koruyacaklarına söz veriyorlar.

Fallon ve onun güçlü iradesi.

Giles ve onun koruyucu çizgisi.

Salinger ve onun kolay gülümsemesi.

Banks ve zekâsı.

Emerson ve inancı.

Huxley ve cazibesi.

Hepsini istiyorum, her birinin farklı bir nedeni var. Bedenim uyanık, kalbim çılgınca atıyor. Ama ben aynı zamanda geçmişinden kaçan bir kadını. Hızlı bir şekilde. Babam benim için geliyor ve kocalarım bunu ödecek--ve bu bir kumar değil.

Bu bir garanti.

ŞİMDİ İNDİR: [ALASKA'NIN ALTI ADAMI](#)

YAZAR HAKKINDA

Frankie Love, kötü çocuklar ve dağ adamları hakkında pis-tatlı hikâyeler yazıyor.

Otuzlu yaşlarında, kendi sakallı seksi kızına gülünç bir şekilde aşık olan bir anne olarak, ilk görüşte aşka ve sonsuza dek mutlu olmaya inanıyor.

Ayrıca hızlı bir sevişmenin gücüne de inanıyor.

Frankie'yi burada bulabilirsiniz:

www.frankielove.net

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

